

ลูกสัตว์ต่างๆ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

ศธ๗๑.๘๑
ป:ท
ก๖๘๘ล

กระทรวงศึกษาธิการ

50.-

ตัวอย่าง

ตัวอย่างสื่อการเรียนการสอน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

เรื่อง ลูกสัตว์ต่าง ๆ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

คณะกรรมการอำนวยการ
กรมวิชาการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔
เรื่อง ลูกสัตว์ต่างๆ
ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
ลิขสิทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย
พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๑
จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
ISBN 974-01-0623-4

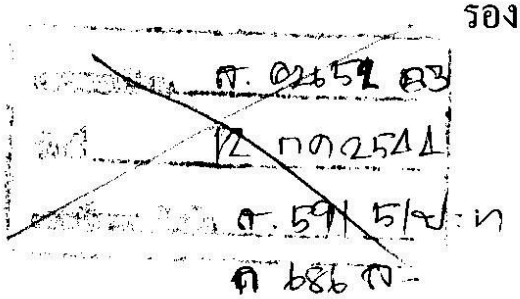

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้ปรับปรุงหนังสืออ่านชุดภาษาไทย อันดับ ๑ เล่ม ๓ เรื่อง ลูกสัตว์ต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘

(นายสุรัฐ ศิลปอนันต์)
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

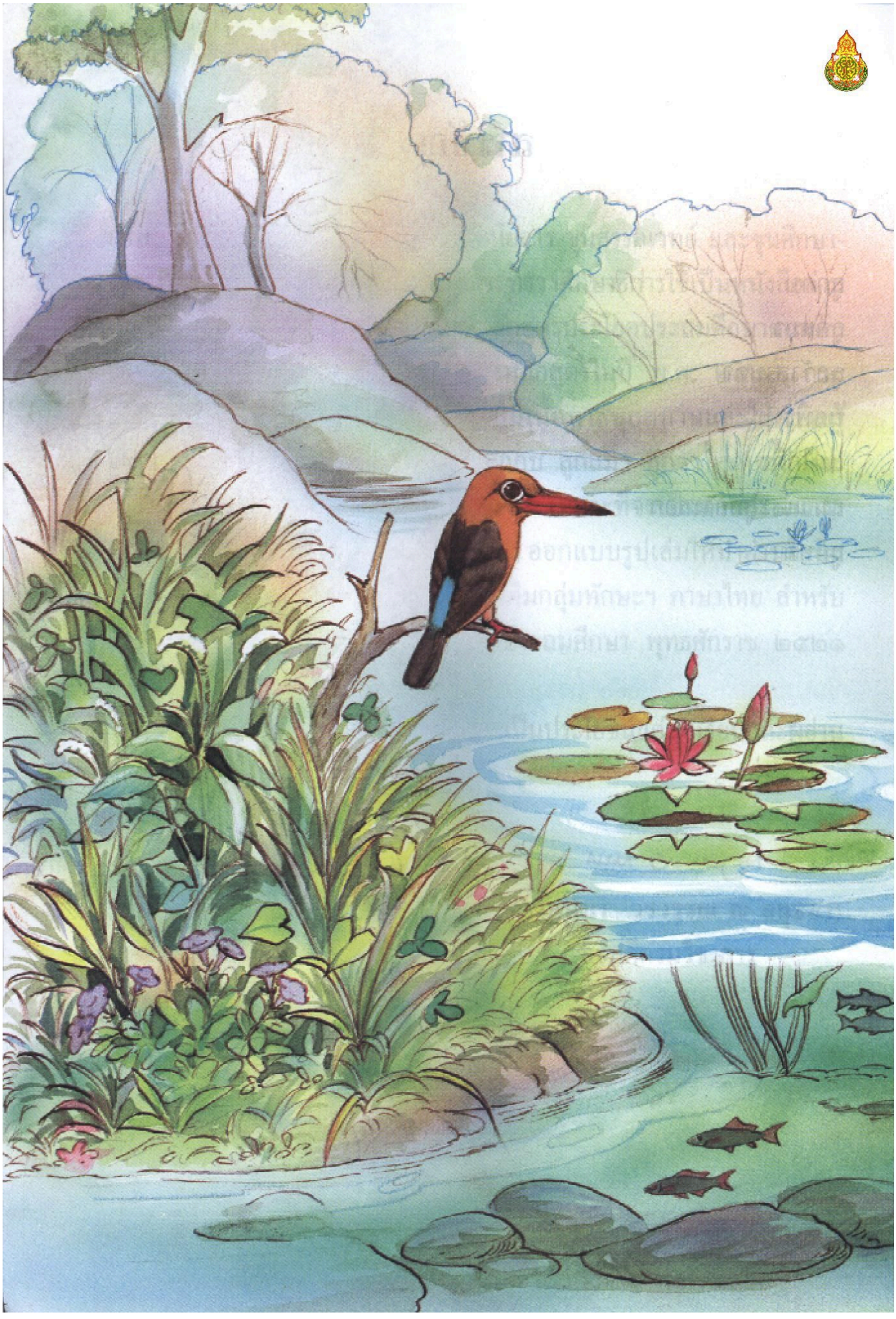
"ลูกสัตว์ต่าง ๆ" ซึ่งนายกี่ กีรติวิทโยลาร ขุนสรรคเวทย์ และขุนศึกษา-กิจพิสัณฑ์ เป็นผู้แต่ง เป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นหนังสืออ่านชุดภาษาไทย อันดับ ๑ เล่ม ๓ ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ เมื่อมีการปรับปรุงหลักสูตรในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ กรมวิชาการได้พิจารณาเห็นว่าหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาสนุกสนานและให้ความรู้เรื่องธรรมชาติของลูกสัตว์ต่าง ๆ อาทิ ลูกกบ ลูกแมว ลูกวัว ลูกหมา และลูกกระรอก ภาษาที่ใช้สละสลวย อ่านง่าย เหมาะที่จะเป็นตัวอย่างในการเขียน จึงได้นำมาปรับปรุงภาพประกอบ ออกแบบรูปเล่มให้น่าอ่านยิ่งขึ้น และกำหนดให้พิมพ์เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓)

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนและผู้อ่านทั่วไปตามสมควร

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)
อธิบดีกรมวิชาการ

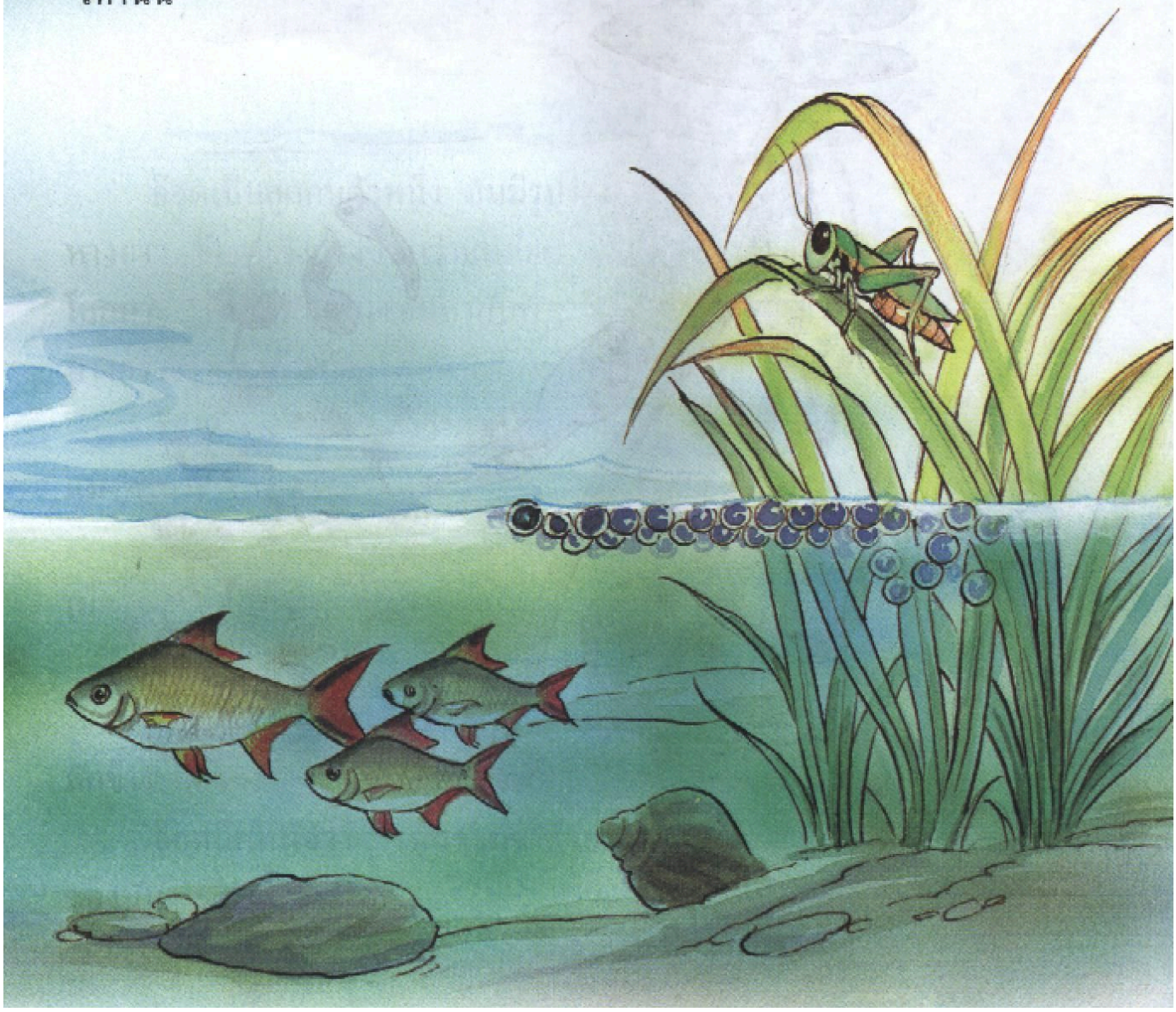
สารบัญ

	หน้า
ลูกกบ	๑
ลูกแมว	๑๐
ลูกวัวสามตัว	๑๘
นกพิราบ	๒๔
แม่ไก่ดื้อ	๓๒
แมวและลูกกระรอก	๓๘
ลูกหมา	๔๓

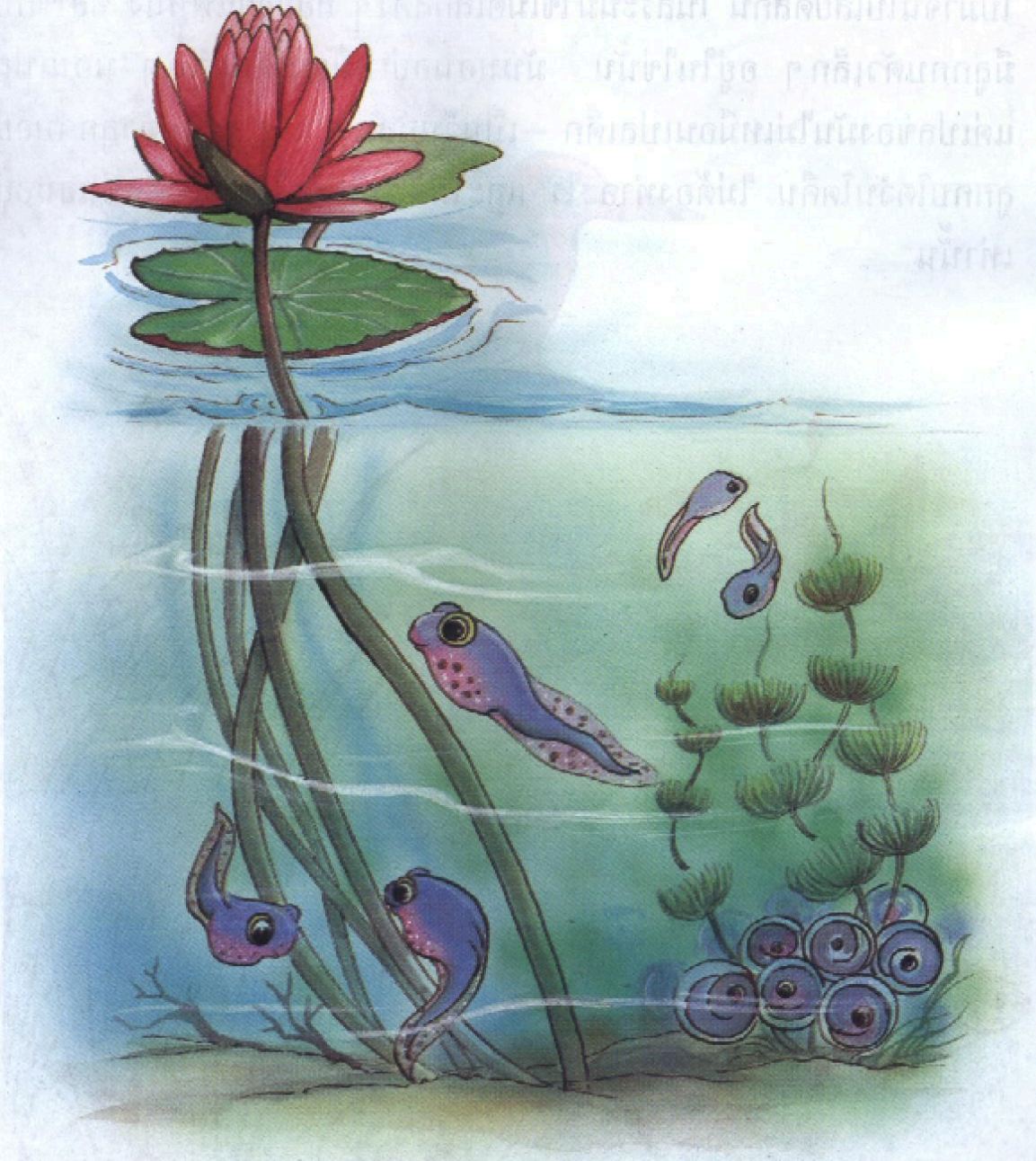

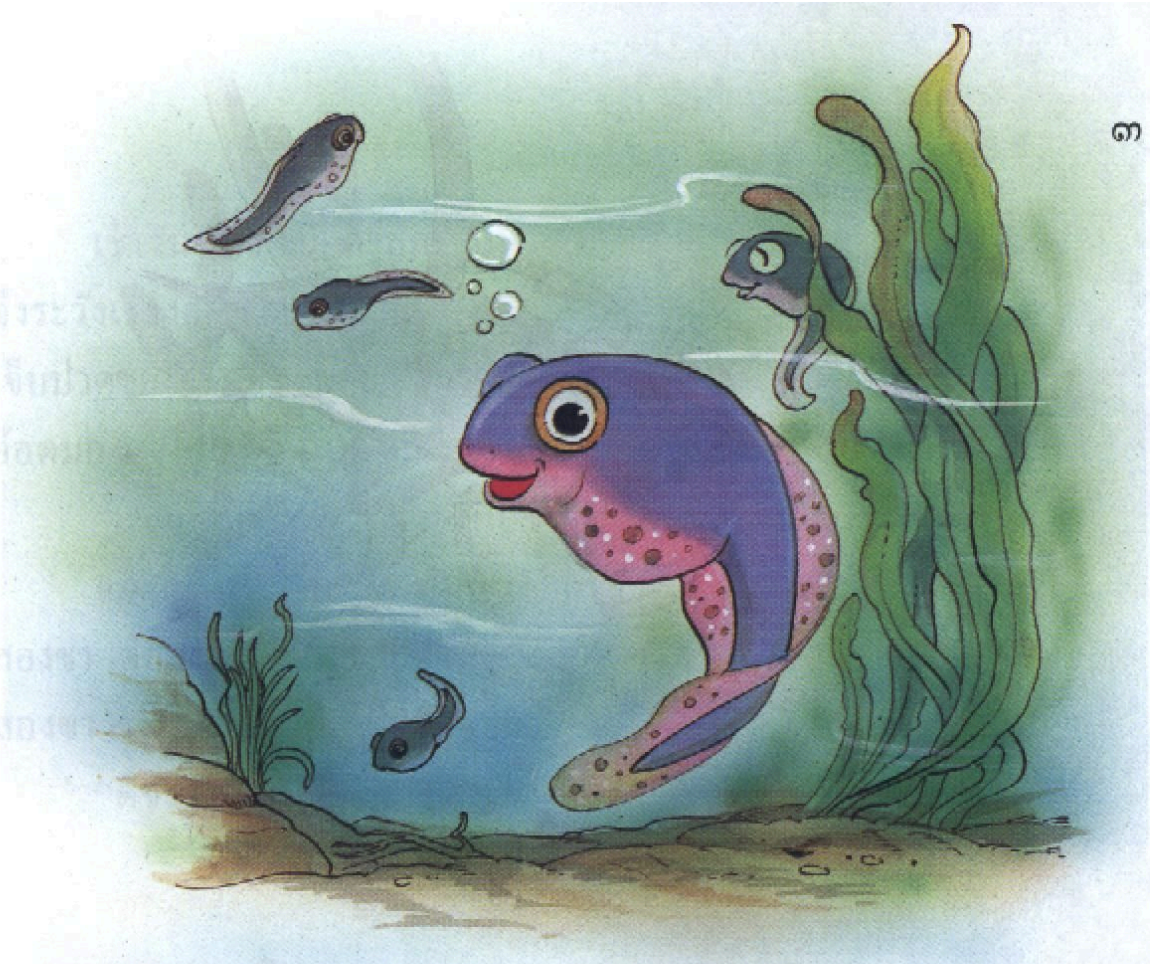
ลูกกบ

มีสระแห่งหนึ่ง ไม่สู้จะกว้างใหญ่นัก เวลาลมพัด น้ำในสระเป็นระลอกคลื่นน้อย ๆ ทยอยเข้ากระทบฝั่ง ต้นหญ้าที่ขอบสระ โอนเอนไปมาจนใบเสียดสีกัน ในสระนี้มีไข่เม็ดเล็กสีดำ ๆ ลอยอยู่แพหนึ่ง คือไข่กบ มีลูกกบตัวเล็ก ๆ อยู่ในไข่นั้น มันนอนอยู่เหมือนเด็กอ่อน ๆ นอนเปล แต่เปลของมันไม่เหมือนเปลเด็ก เป็นวุ้นกลม ๆ ใส ๆ หุ้มตัวลูกกบอยู่ ลูกกบโตวันโตคืน ไม่ต้องทำอะไร และไม่ต้องกินอะไรเลย ได้แต่นอนอยู่เท่านั้น

ต่อมา รูปร่างของมันค่อย ๆ แปลกขึ้น ไม่เป็นเม็ดกลม ๆ เหมือนแต่ก่อน ลำตัวยาวออกไป เป็นรูปเหมือนปลาตัวเล็ก ๆ เมื่อลูกกบใหญ่ขึ้นก็รู้สึกหิว มันจึงกระดิกตัว ดิ้นหลุดออกจากวุ้น ว่ายไปในน้ำแล้วเกาะอยู่ใต้ใบบัว คอยจับไรน้ำตัวเล็ก ๆ กิน

อ๊อดเป็นลูกกบตัวหนึ่ง มันมีรูปร่างแปลกขึ้นทุกวัน มันมีหัวดำใหญ่ หางยาว อ๊อดแข็งแรงขึ้นกว่าแต่ก่อน มันว่ายไปมาในน้ำ ใช้หางโบกไปโบกมา บางครั้งมันเล่นซ่อนหากับพี่ๆ น้องๆ ตามช่องกอสาหร่ายในสระ บางคราวว่ายลงก้นสระ เพื่อหาอาหารกิน

วันหนึ่ง อ๊อดกำลังว่ายวนเวียนอยู่ตามกอสาหร่าย บังเอิญไปชนแมงดานาเข้าตัวหนึ่ง

"เอ๊ะ อย่างไรกันนี่" แมงดานาร้องขึ้น "เธอนี่ ซุ่มซ่ามแท้ๆ เมื่อไรจะโตสักที"

"เมื่อไรจะโตหรือ" อ๊อดร้องตอบ "ฉันโตเต็มที่แล้ว"

"เธอน่ะหรือ โตเต็มที่" แมงดานาพูด "ชะชะ ขายังไม่งอกออกมาสักข้าง ก็อวดตัวว่าโตเต็มที่" ว่าแล้ว แมงดานาก็ว่ายน้ำเลยไป

อ๊อดนึกในใจว่า "ฉันจะมีขาด้วยหรือนี่" แล้วก็ว่ายน้ำไปหาพวกของมัน

“บอกฉันหน่อยเถิด” อ๊อดพูดกับพวกพี่น้อง “เมื่อไรเราจะโตเต็มที่นะ”

“พวกเรานะ โตเต็มที่แล้ว” พวกพี่น้องของอ๊อดตอบ “เธออยากจะโตอีกสักเท่าไรเล่า”

“แต่เรายังไม่มีขาเลย” อ๊อดพูด

“ขาหรือ” อีกตัวหนึ่งร้องขึ้น “ขาอะไรกัน ใครเคยเห็นพวกเรามีขาบ้าง ขามีประโยชน์อย่างไร มีหางดีกว่าและน่าดูเสียด้วย เราไม่เคยได้ยินคำพูดเหลวไหลเช่นนี้เลย” ลูกกบตัวอื่น ๆ ไม่ยอมเชื่อคำพูดของอ๊อด

แต่อ๊อดเชื่อว่า แมงดานาคงไม่พูดเหลวไหล เพราะมันมีอายุมากและฉลาดด้วย อ๊อดคิดว่าคงจะพบมันอีก ขณะนี้อ๊อดกลายเป็นเจ้าความคิด คิดแต่เรื่องมีขา จนพี่น้องของมันพากันหัวเราะเยาะอยู่เนือง ๆ

“ยังไง อ๊อด ยังฝันถึงขาอยู่อีกหรือ” พวกพี่น้องร้องถาม

อ๊อดรู้สึกเบื่อ ที่พี่น้องไม่รู้จักคิด อ๊อดต้องการอยู่เงียบ ๆ จึงเฉยเสีย ไม่โต้ตอบ

เช้าวันหนึ่ง อ๊อดรู้สึกเจ็บปวดตามตัว คิดว่าคงจะไม่สบายเป็นแน่ จึงระวังเรื่องอาหารมากขึ้น อ๊อดมักจะไปนอนพักอยู่ก้นสระนานๆ อาการเจ็บปวดของอ๊อดยังคงมีอยู่เรื่อยๆ อ๊อดรู้สึกรำคาญมาก ต่อมาอีกสองสามวัน อ๊อดมองดูตัวเอง เห็นปุ่มเล็กๆ งอกออกมาสองปุ่ม

"เอ๊ะ" อ๊อดร้องขึ้น "นี่เห็นจะเป็นขาของฉัน"

และก็เป็นความจริง ปุ่มนั้นค่อยๆ งอกยาวขึ้น จนกลายเป็นขาหลังสองขา ต่อมาไม่นานนัก มีปุ่มงอกออกมาใหม่อีกสองปุ่ม กลายเป็นขาหน้าสองขา รวมทั้งหมดเป็นสี่ขา

"ดีจริงแฮะ" อ๊อดร้อง "ฉันมีขาแล้ว"

วันหนึ่ง อ๊อดพบแมงดานาอีก

“สวัสดี” อ๊อดร้องทัก “เธอเห็นไหมล่ะ เวลานี้ฉันโตเต็มที่แล้ว”

แมงดานาหัวเราะ แล้วพูดว่า “นี่น่ะหรือโตเต็มที่ พุทโธ่ ยังหรอก เธอยังขึ้นจากน้ำไม่ได้” มันพูด แล้วก็ว่ายน้ำเลยไป

“อะไรกันนะ” อ๊อดประหลาดใจ “ขึ้นจากน้ำ แล้วจะไปอยู่ที่ไหนกัน”

อ๊อดเคยอยู่แต่ในสระ จึงคิดว่าสระเป็นโลกทั้งหมดของมัน ขาของอ๊อดยิ่งใหญ่ขึ้นทุกวัน แต่หางยิ่งเล็กลง น้ำในสระนั้นดูดำมืดไปหมด อ๊อดรู้สึกอึดอัดและหายใจไม่ใคร่ออก

อ๊อดยิ่งไม่สบายหนักขึ้น เพราะมองอะไรไม่ใคร่เห็น อ๊อดค่อย ๆ ไต่ตามก้านบัวขึ้นไปข้างบน พอได้รับแสงสว่างจึงรู้สึกสบายขึ้น หายใจคล่อง มองอะไรก็เห็นชัด อ๊อดไต่ขึ้นไปอีกจนหัวโผล่พ้นน้ำ แล้วขึ้นไปหมอบอยู่บนใบบัว อ้าปากหายใจและกะพริบตา อ๊อดมาพบโลกใหม่ กว้างใหญ่และน่าดู ต้นไม้มีใบเขียวชอุ่ม ขึ้นอยู่เรียงรายรอบสระน้ำ ผีเสื้อแสนสวยโบกบินอยู่ไปมา ระลอกคลื่นน้อย ๆ ในสระกระทบฝั่งดังเฉาะแฉะ ลมพัดใบไม้กิ่งไม้เกิดเสียงดังซู่ ๆ อ๊อดรำพึงในใจว่า "โลกนี้ช่างสวยงาม น่าอยู่จริง ๆ" อ๊อดรู้สึกมีกำลังมากขึ้น กระโดดลงในน้ำแล้วว่ายไปที่ขอบสระคลานขึ้นบนหญ้านุ่ม ๆ รู้สึกเบิกบานใจ

สามสี่วันต่อมา อ๊อดพบแมงดานาอีก จึงทักว่า "สวัสดี เพื่อนรัก"

แมงดานามองขึ้นมาจากน้ำ ถามว่า "เธอน่ะ เป็นใครกัน"

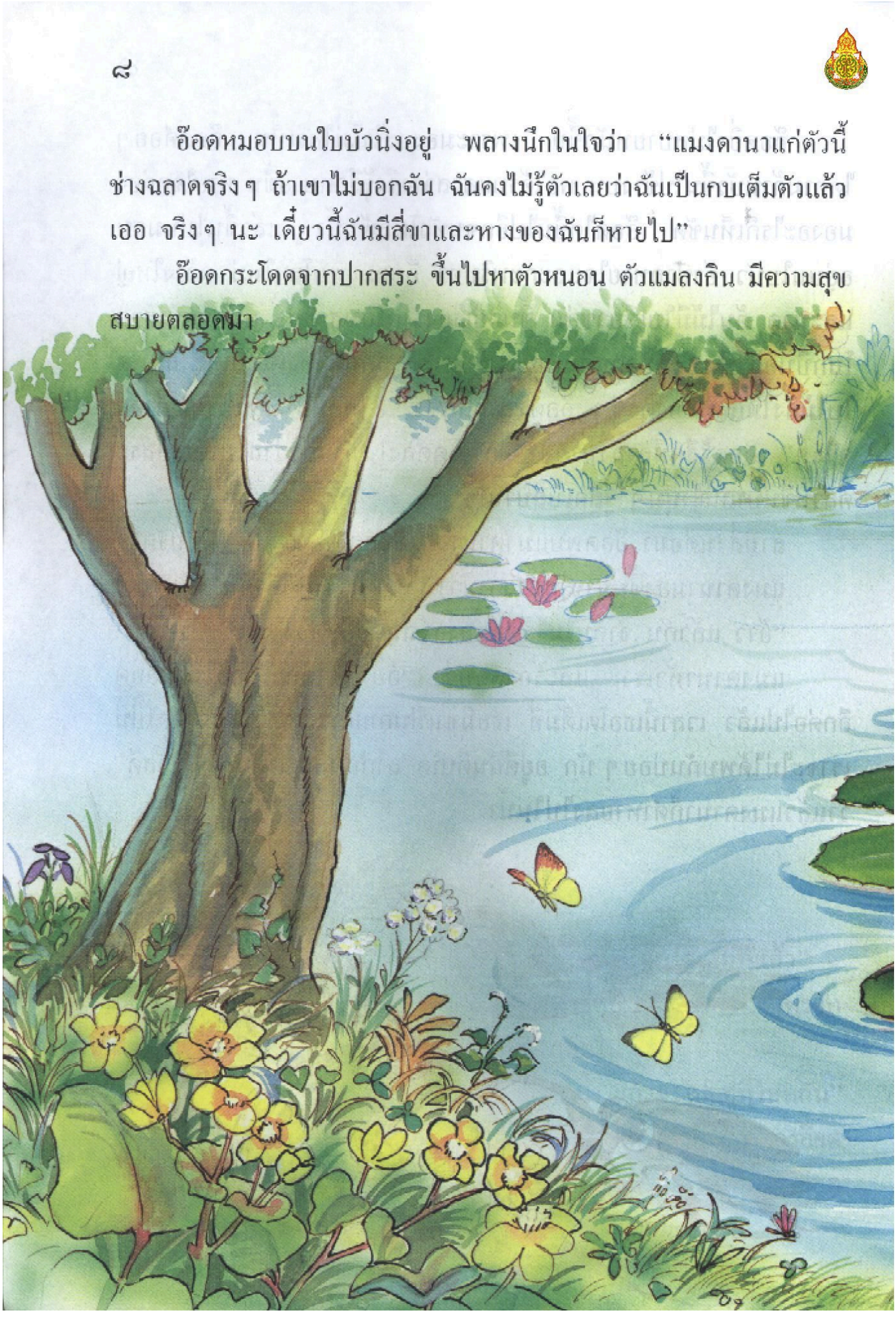
"อ้าว แล้วกัน จำฉันไม่ได้ดอกหรือ ฉันคืออ๊อดยังไงล่ะ"

แมงดานาหัวเราะ และร้องตอบว่า "อ้อ จำได้ละ เธอไม่ใช่อ๊อดอีกต่อไปแล้ว เวลานี้เธอโตเต็มที่ เธอมีขาเป็นกบแล้ว เธอรู้ไหมว่าต่อไปนี้เราจะไม่ได้พบกันบ่อย ๆ นัก อยู่ดีกินดีเถิด ลาก่อนละ เพื่อนรัก สวัสดี" ว่าแล้วแมงดานาก็ดำหายลงไปในน้ำ

อ๊อดหมอบบนใบบัวนิ่งอยู่ พลางนึกในใจว่า "แมงดานาแก่ตัวนี้ช่างฉลาดจริง ๆ ถ้าเขาไม่บอกฉัน ฉันคงไม่รู้ตัวเลยว่าฉันเป็นกบเต็มตัวแล้ว เออ จริง ๆ นะ เดี๋ยวนี้ฉันมีสี่ขาและหางของฉันก็หายไป"

อ๊อดกระโดดจากปากสระ ขึ้นไปหาตัวหนอน ตัวแมลงกิน มีความสุขสบายตลอดมา

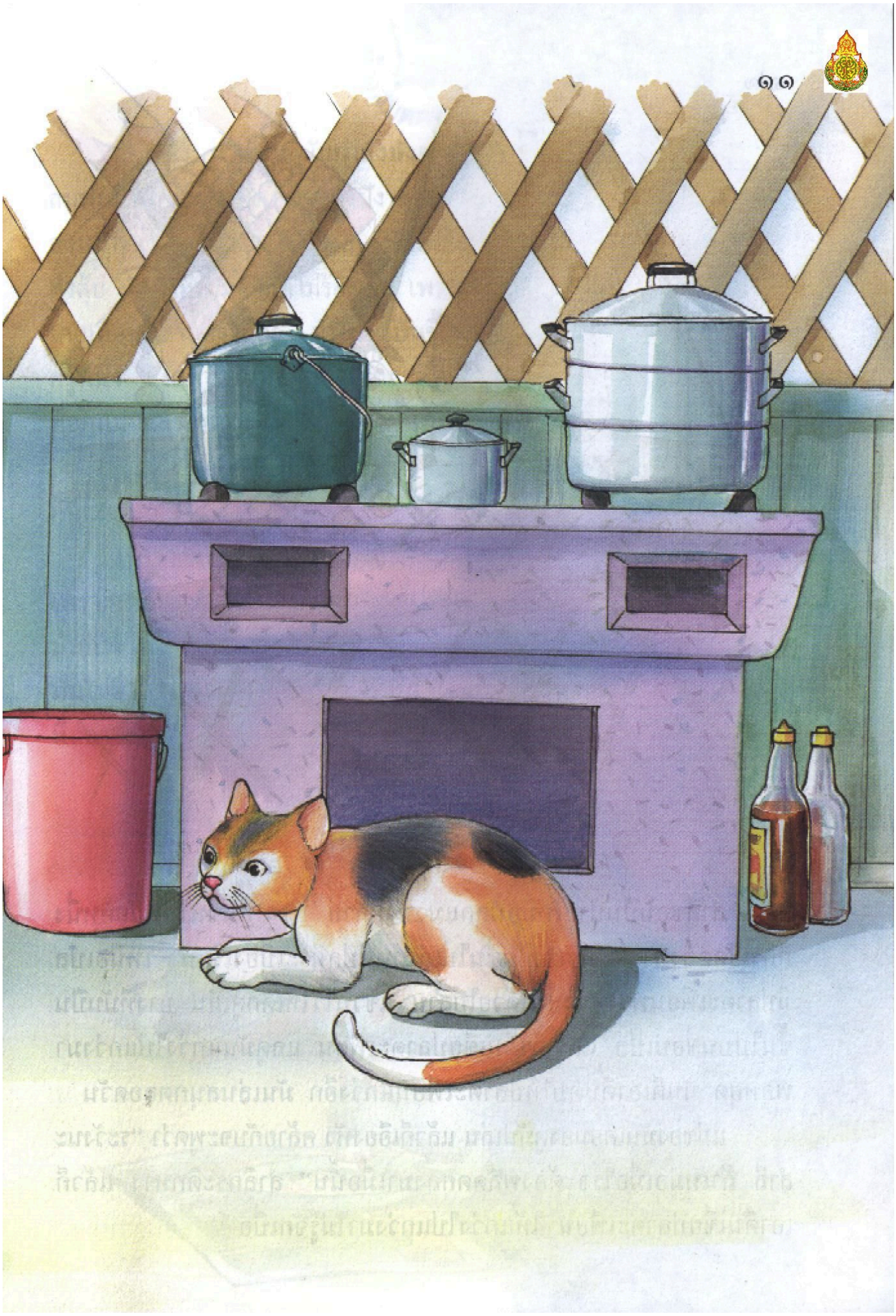

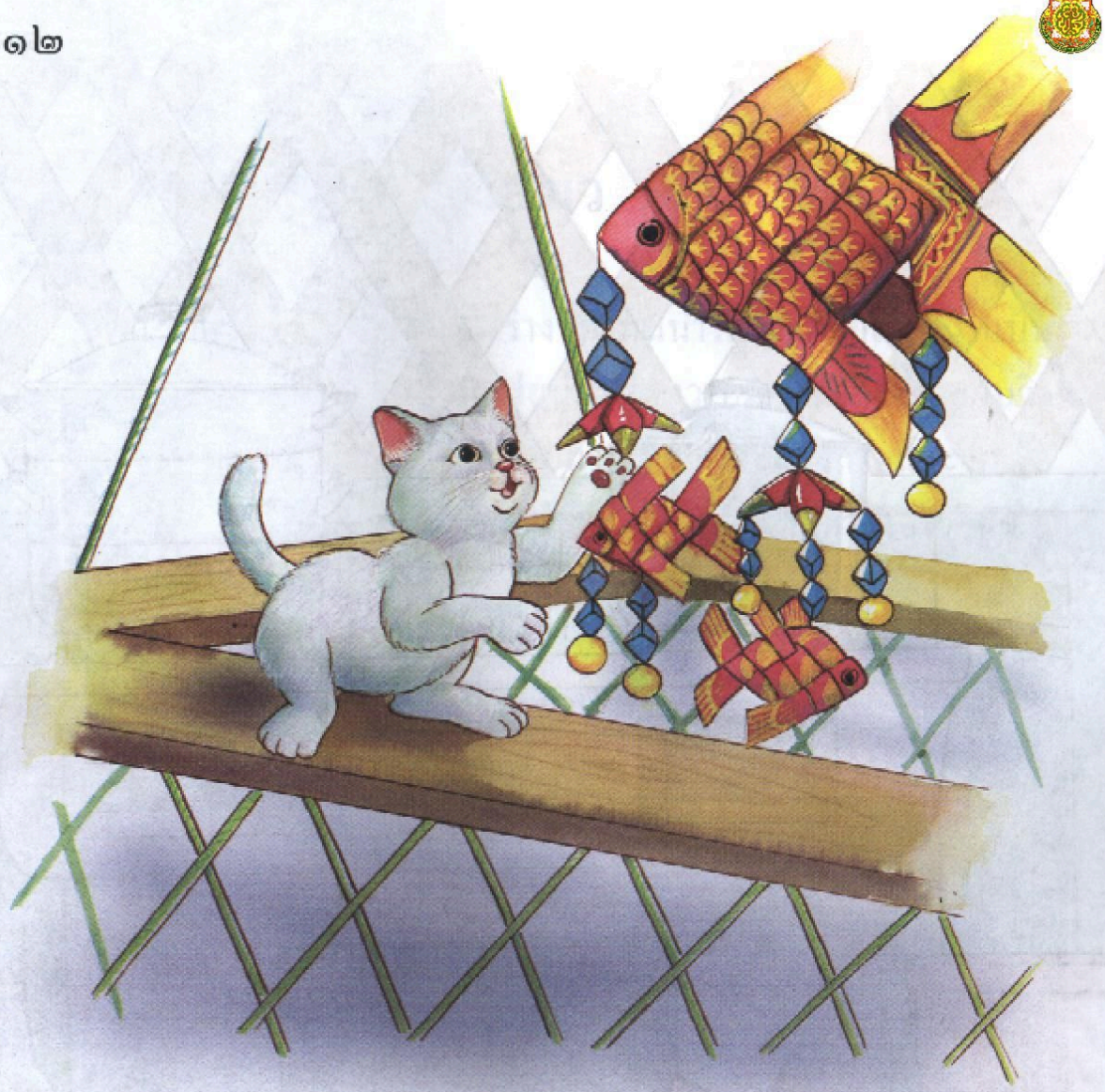

ลูกแมว

ลูกแมวตัวหนึ่งชื่อสำลี รูปร่างของมันน่ารัก ตัวกลมหน้าแป้น มันชื่อสำลี ก็เพราะขนของมันเป็นปุยนุ่ม สีขาวเหมือนสำลี มันชอบวิ่งตะครุบหลอดด้าย แล้วเขี่ยให้กลิ้งไปมาบนพื้น มันฉลาดและว่องไว มันชอบนอนกับแม่ของมันที่หน้าเตาไฟในครัว เมื่ออดนมแล้วมันหัดกินข้าว แม่ของมันสอนให้มันจับหนูด้วย

สำลีชอบปีนป่ายเหมือนลูกแมวทั้งหลาย พอปีนขึ้นไปหน่อยหนึ่ง ก็กระโดดลงมา มันชอบปีนขึ้นไปเล่นบนเปลที่ระเบียงเรือน เหนือเปลมีปลาตะเพียนพวงหนึ่งสานด้วยใบลาน แขวนไว้ให้เด็กดูเล่น บางทีมันปีนขึ้นไปบนขอบเปล แล้วเอาตีนเขี่ยปลาตะเพียน แลดูมันแกว่งไปแกว่งมา พอหยุด มันก็เอาตีนตบให้ปลาตะเพียนแกว่งอีก มันเล่นสนุกตลอดวัน

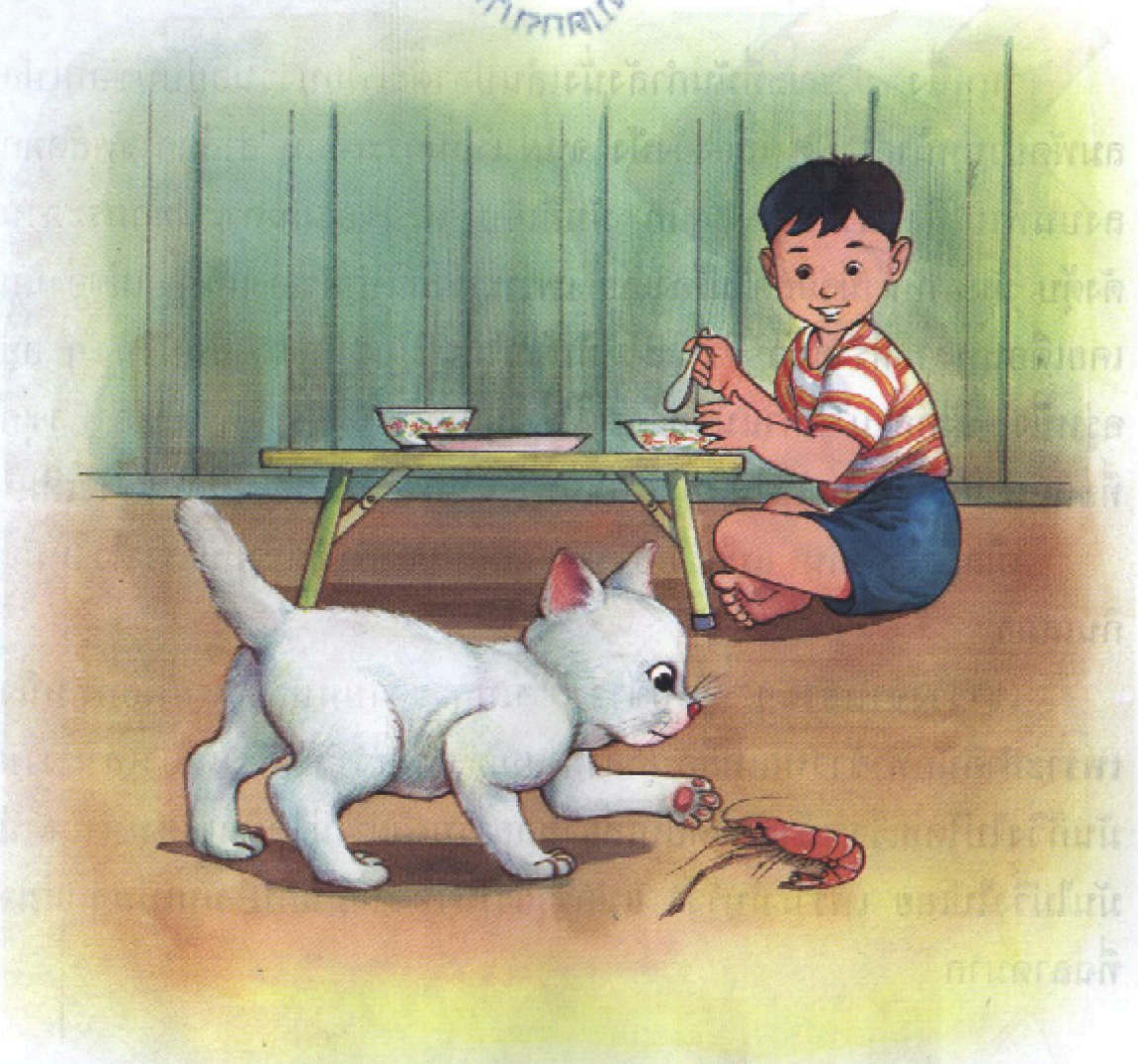
แม่ของมันเคยมองดูมันเล่น แล้วก็เอียงหัว คล้ายกับจะพูดว่า “ระวังนะสำลี ถ้าเหม่อเมื่อไรจะต้องพลัดตกลงมาเมื่อนั้น” สำลีกระดิกหาง แล้วก็เอาตีนเขี่ยปลาตะเพียน ให้แกว่งไปแกว่งมาไม่รู้จักเบื่อ

วันหนึ่ง ขณะที่มันกำลังนั่งเล่นปลาตะเพียนง่วนอยู่บนขอบเปล ลมพัดบานหน้าต่างปิด เสียงดังปัง จนฝาเรือนกระเทือน สำลีตกใจพลัดตกลงบนพื้น ถึงแม้ว่าจะไม่สูงนัก มันก็เจ็บ หลังของมันกระแทกกระดานดังตุ้บ มันทำหน้าม่อยแต่ไม่ร้องเลย เพราะรู้ว่ามันทำตัวเองแท้ ๆ แม่ของมันเคยเตือนหลายครั้งแล้ว ว่าไม่ให้ปีนขึ้นไปเล่นบนที่สูง มันนั่งนิ่ง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง จึงคลานไปหาแม่ของมัน ซึ่งนอนอยู่หน้าประตูครัว เอาหัวซุกที่อกแม่ แล้วนอนหลับไป พอตื่นขึ้นมา มันก็รู้สึกสบายเหมือนอย่างเดิม

เมื่อถึงเวลากิน แม่ครัวเอาข้าวคลุกกับปลาย่างใส่จานมาวางไว้ให้มันกินเสมอ

เขาวางจานข้าง ๆ ตู้กับข้าว บนกระดาษหนังสือพิมพ์อีกทีหนึ่ง เพราะสำลีมักทำข้าวหกเกลื่อนกลาดเสมอ พอสำลีได้ยินเสียงเคาะจาน มันก็วิ่งไปโดยเร็ว ถ้ามันได้ยินเสียงยกสำรับ แต่ไม่ได้ยินเสียงเคาะจาน มันไม่วิ่งไปเลย เพราะมันรู้ว่า แม่ครัวยังไม่ให้ข้าวมันกิน มันเป็นลูกแมวที่ฉลาดมาก

วันหนึ่งเวลากลางวัน หนูจำนงนั่งกินข้าวต้มกับกุ้งเค็มอยู่คนเดียว จึงเรียกสำลีมาหมอบอยู่ข้างๆ เขาโยนกุ้งเค็มตัวหนึ่งให้มัน สำลีไม่เคยเห็นกุ้งเลย ทีแรกมันตกใจถอยหลังหนี ไปยืนดูอยู่ห่างๆ สักประเดี๋ยวมันก็ค่อยๆ เข้ามาใกล้ เอาตีนลองเขี่ยดูที่หนวดกุ้ง กุ้งก็ไม่กระดุกกระดิก มันจึงลองเขี่ยอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้มันเขี่ยถูกตัวกุ้ง ในขณะเดียวกันมันได้กลิ่นกุ้งเข้าแล้ว มันจึงเอาจมูกไปดมๆ และคิดในใจว่า “แหม กลิ่นหอมน่ากินแท้ๆ” มันงับเข้าไปลองเคี้ยวดู เผื่อว่าถ้าไม่อร่อยก็จะคายเสีย แต่พอรู้รสเข้า มันก็กลืนเลย แล้วแหงนหน้าขึ้น มองหนูจำนงและร้อง “เหมียว เหมียว” เป็นเชิงขอกุ้งอีก หนูจำนงโยนมาอีกตัวหนึ่ง แล้วก็อีกตัวหนึ่ง

มันกินกุ้งเข้าไปสักสิบตัวจนหนูจำนงไม่มีกุ้งเหลือ เมื่อไม่มีกุ้งอีกแล้ว มันก็วิ่งเหยาะๆ ไปที่นอกชาน นอนเลียตีน ป้ายหนวดอย่างสบายใจ ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง มันรู้สึกว่าหายใจไม่ใคร่ออกและหมดแรง มันลองลุกขึ้นเล่นแต่เล่นไม่ไหว จึงเดินไปหาแม่ เล่าอาการไม่สบายให้แม่ฟัง

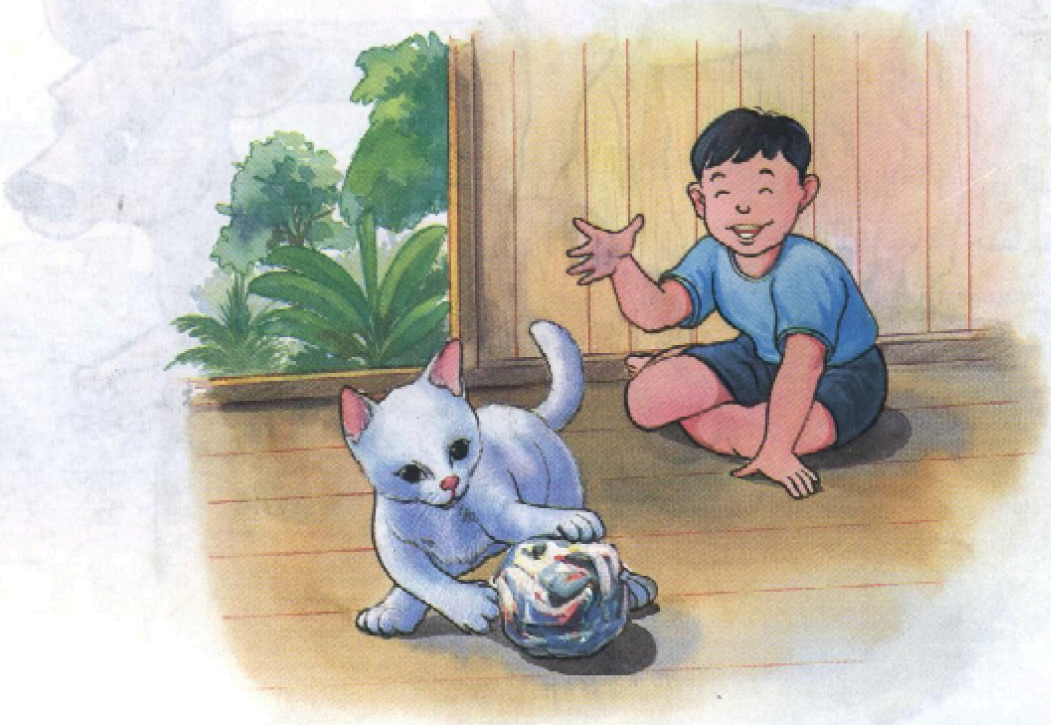

แม่มันถามว่า “กินอะไรเข้าไป” สำลีตอบว่า “ไม่รู้จ้ะ ตัวอะไรไม่รู้ งอๆ สีชมพูอ่อน มีหนวดด้วย รสเค็มๆ” แม่รู้ว่าเป็นกุ้งเค็ม จึงถามต่อไปว่า “กินเข้าไปกี่ตัว” สำลีพูดไม่เต็มปากว่า “สิบตัวเห็นจะได้จ้ะ” แม่ของมันได้ฟังก็ตกใจ แล้วสอนว่า “เจ้ากินมากเกินไป สิ่งใดที่ไม่เคยกิน ต้องระวัง กินแต่พอรู้รส” แล้วมันพาสำลีไปที่ริมสนามหญ้า บอกให้สำลีกินใบหญ้ายอนหูและหญ้าไทรเป็นยาแก้ท้องเสีย สำลีไม่ชอบกินยาเลย มันค่อยๆ เล็มใบหญ้ากินเพียงสี่ห้ายอด เพราะมีรสขมนัก แล้วแม่มันไล่ให้ไปนอนหลับเสียสักพักหนึ่ง และสั่งว่า “เย็นวันนี้ทั้งวัน จะกินอะไรอีกไม่ได้”

สำลีเดินกลับมาบ้าน ขึ้นเรือนตรงไปยังที่นอน ต่อมาสักครู่หนึ่ง รู้สึกคลื่นไส้ สำรอกกุ้งเค็มออกมาหมด มันหายแน่นท้องทันที แล้วนอนต่อไปอีก รุ่งขึ้นเช้า สำลีก็รู้สึกสบายดี

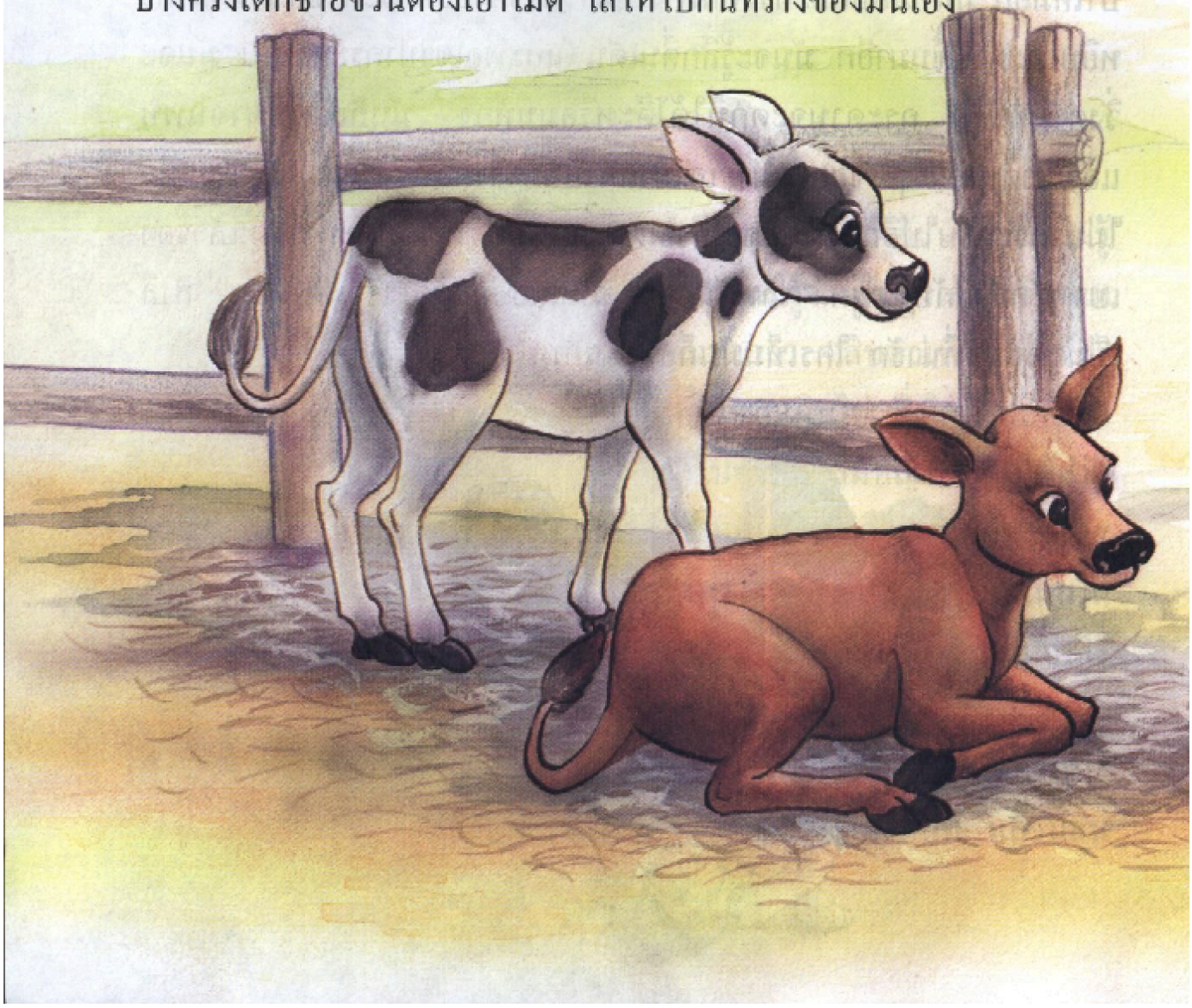
ต่อมาสักสองสามวัน หนูจำนงกินอาหารอยู่คนเดียว เมื่อสำลีได้ยินเสียงเคาะจาน ก็รีบวิ่งไปหาโดยเร็ว มันตรงไปที่จานข้าวของมัน พอเห็นหนูจำนงเอากุ้งเค็มโยนมาให้ มันก็เข้าไปดมๆ แล้วแหงนตูร้อง "เหมียว เหมียว" ด้วยเสียงเบาๆ คล้ายกับจะพูดว่า "ไม่เอาละ ฉันไม่กินกุ้งเค็มอีกแล้ว คราวก่อนฉันกินเข้าไปแล้วไม่สบาย" สำลีกินแต่ข้าวที่คลุกไว้พออิ่มแล้วก็เดินไปหาแม่ มันรู้สึกดีใจในการที่เชื่อฟังคำแม่

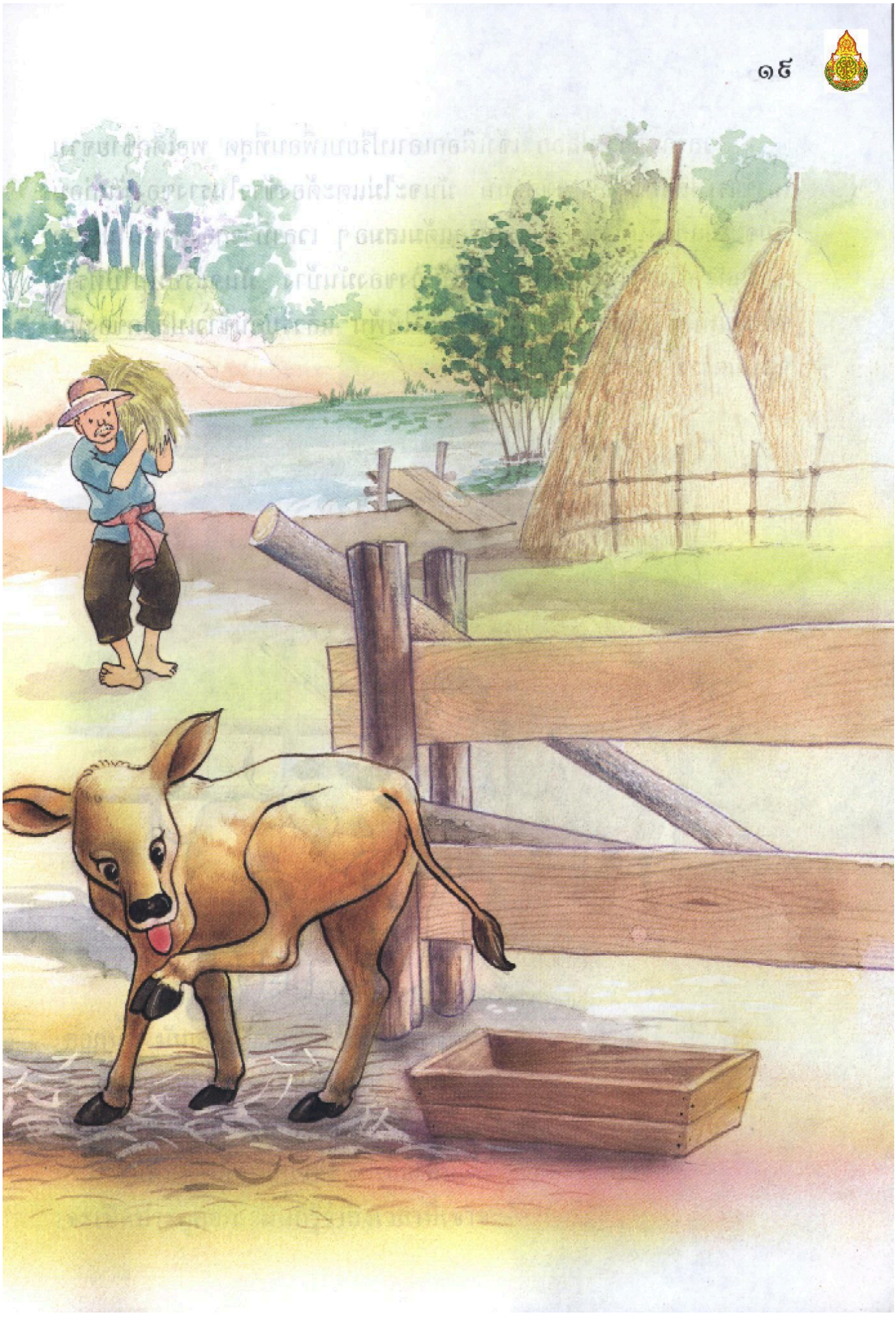
พอโตขึ้น สำลีก็เล่นอะไรได้หลายอย่าง มันชอบเล่นกระดาษมาก หนูจำนงขยำกระดาษให้เป็นก้อนกลมๆ แล้วปาไป มันก็วิ่งไล่ตาม ตะครุบและคาบเอากลับมา เมื่อคาบเอามาแล้ววางลง คอยให้หนูจำนงหยิบขึ้นปาใหม่อีก มันหมอบและกระดิกหางไปมา ตาจ้องอยู่ที่กระดาษนั้น ถ้ามีใครหยิบกระดาษขึ้นมาอีก มันจะรู้สึกตื่นเต้น และพอเขาปากระดาษไป มันจะวิ่งตามทันที กระดาษจะตกที่ใต้โต๊ะหรือมุมห้อง มันก็เข้าไปหาจนพบแล้วเอาตีนค่อยๆ เขี่ยออกมา เอาปากคาบแล้ววิ่งกลับ ถ้าเขาแกล้งเฉยเสียไม่ปากระดาษไปอีก สำลีก็จะโกรธและวิ่งไปหา เอาตีนตะกุยเท้าแล้วร้องเบาๆ คล้ายกับจะพูด "เล่นกันอีกซี ฉันคอยอยู่แล้ว เร็วเข้าเถอะ" สำลีเป็นลูกแมวที่น่ารัก ใครเห็นมันก็อดเล่นกับมันไม่ได้

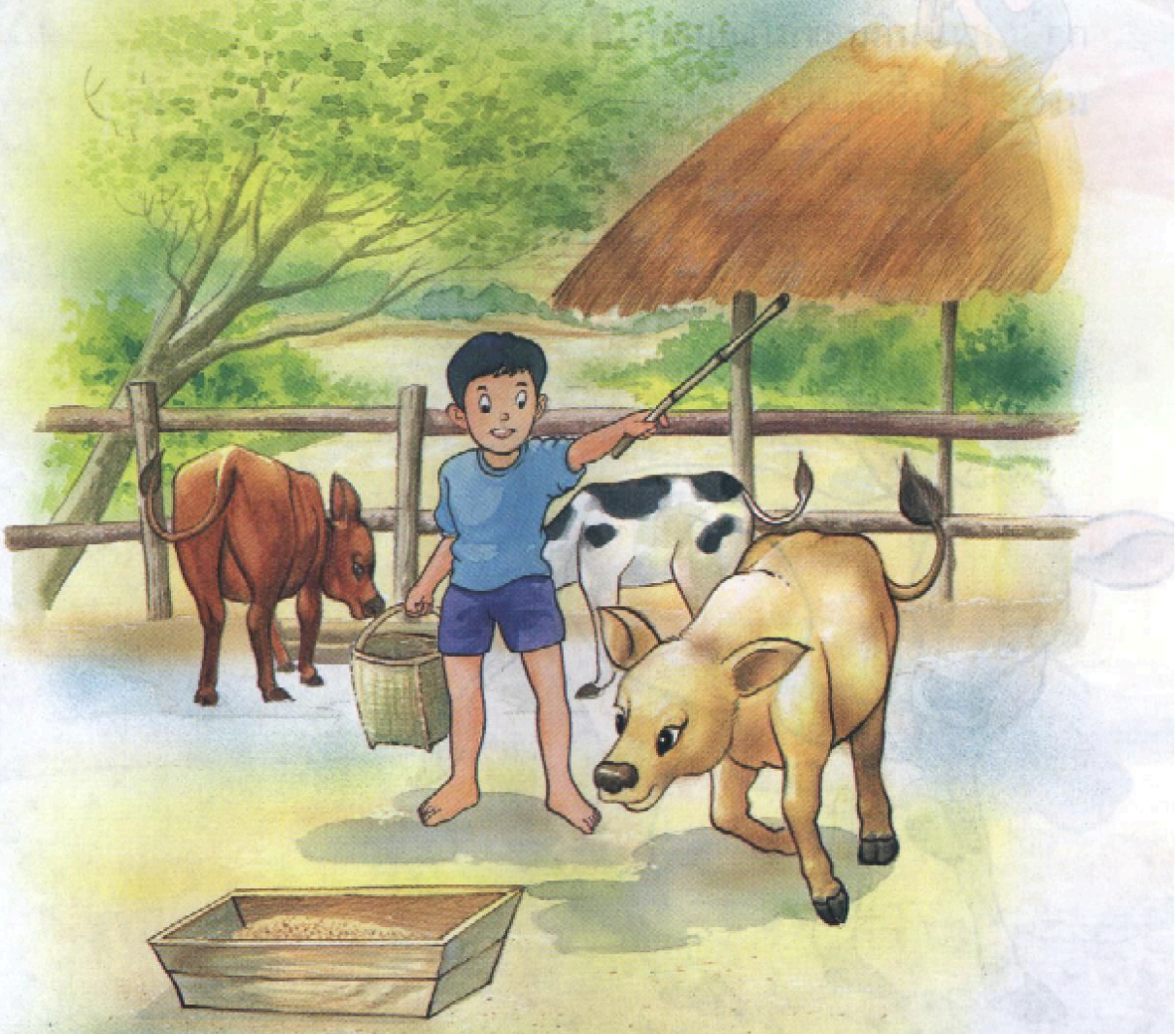
ลูกวัวสามตัว

ตาเจียมชาวนา มีลูกวัวอยู่สามตัว ตัวแรกชื่อเผือก เพราะสีของมันเหมือนสีหม้อใหม่ ตัวที่สองชื่อทองแดง เพราะสีของมันเหมือนสีน้ำตาลปึก แต่เจ้าของมักเรียกมันสั้นๆ ว่าแดง ตัวที่สามชื่อแต้ม เพราะมันมีสีด่างเป็นแต้มๆ ตาเจียมทำคอกให้มันอยู่ที่ข้างโรงนา และให้เด็กชายจวน ลูกชายคนเล็ก อายุเก้าขวบ เป็นผู้เลี้ยงดู ทุกเช้าทุกเย็น จวนเอาข้าวเปลือกใส่รางไว้ให้ตัวละราง แต่วัวทั้งสามกำลังคะนองไม่ชอบกินข้าวเปลือกในรางของตัว ชอบไปแย่งกินในรางของอีกตัวหนึ่ง เป็นดังนี้เนืองๆ จนบางครั้งเด็กชายจวนต้องเอาไม้ตี ไล่ให้ไปกินที่รางของมันเอง

เวลากินข้าวเปลือก เจ้าเผือกเอาเปรียบเพื่อนที่สุด พอเด็กชายจวนเอาข้าวเปลือกมาใส่รางของมัน มันจะไม่แตะต้องข้าวในรางของมันก่อน มันจะไปแย่งกินที่รางของแดงหรือแต้มเสมอ ๆ เวลาที่วัวสองตัวนั้นไม่ระวัง แต่ถ้าตัวหนึ่งตัวใดไปแย่งกินข้าวในรางของมันบ้าง มันจะรีบหันไปที่รางของมันทันที เบียดตัวที่มาแย่งออกไปให้พ้น แล้วรีบกินข้าวเปลือกของมันจนหมดราง

เมื่อวัวทั้งสามกินข้าวเปลือกแล้ว จวนก็ต้อนออกไปที่ทุ่งนาใกล้ ๆ คอกนั้น มันเล่นกันวันยังค่ำ วิ่งไล่กันรอบ ๆ ทุ่ง มันชอบทุ่งหญ้าที่เขียวสด มันเล่นจนเพลินไม่อยากเข้าคอก ครั้นพลบค่ำลง จวนต้องไปต้อนมันเข้าคอก มันอิดเอื้อนไม่ยอมกลับง่าย ๆ เป็นดังนี้ทุก ๆ วัน

แต้มชอบเล่นเกเรที่สุด เมื่อเห็นเด็กชายจวนถือไม้อันใหญ่ เดินมาจะเปิดประตูคอก มันก็รู้ว่าถึงเวลาที่เขาจะต้อนมันเข้าคอกแล้ว แต่มัน

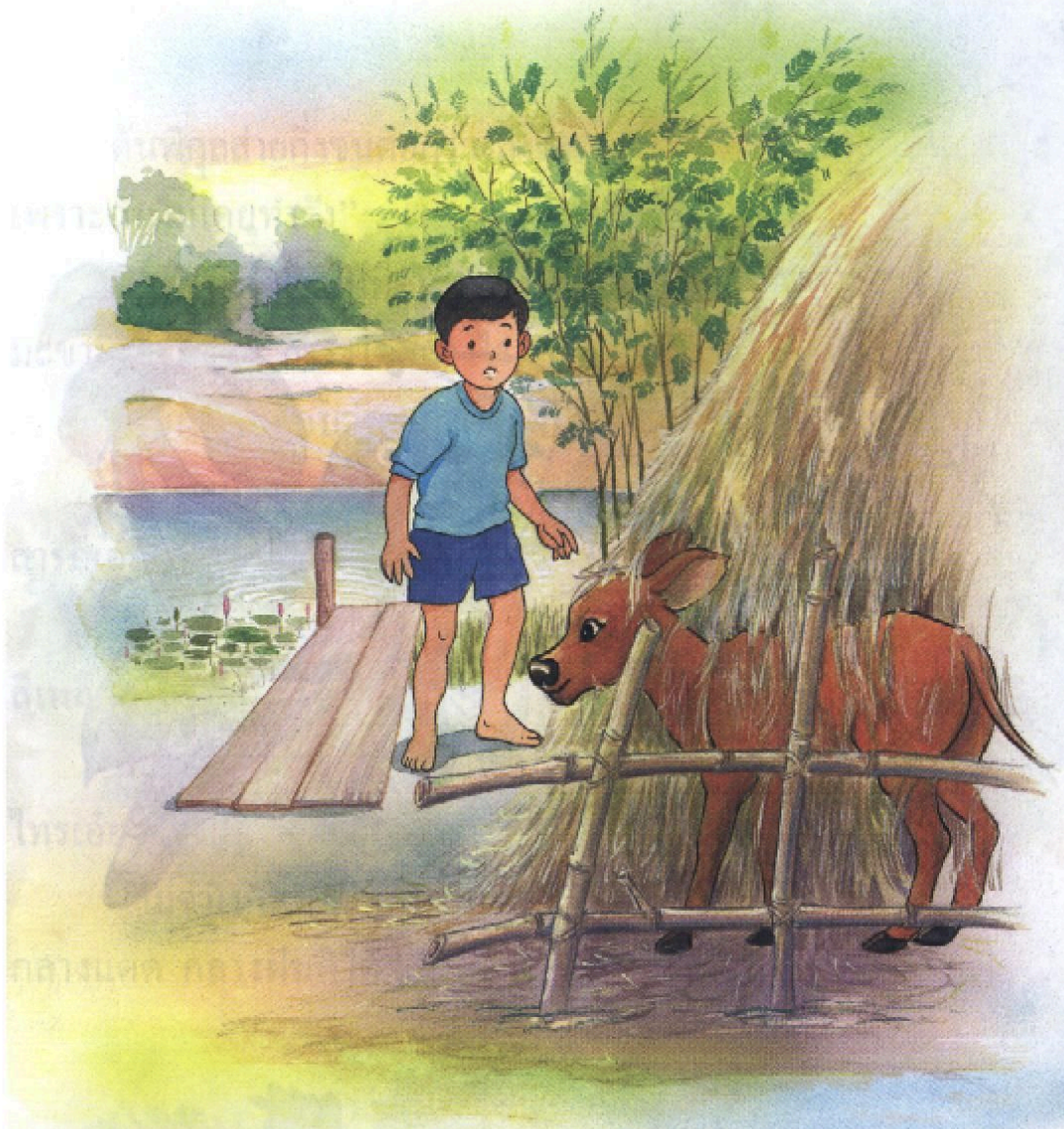
ยังไม่อยากไปนอน จึงวิ่งตรงไปหาเผือกและแดงทางปลายนาโน้น มันพูดขึ้นว่า "โน่น เห็นไหม เจ้าเด็กนั่นจะมาต้อนเราไปเข้าคอกแล้ว เวลานี้ฉันยังไม่อยากไปเลย"

เผือกและแดงตอบว่า "จริงซี เรายังไม่อยากเข้าคอกเลย" แล้วทั้งสามตัวก็ออกวิ่งหนีไปรอบๆ ทุ่ง เด็กชายจวนโกรธมาก เขาร้องเรียกมันและแกว่งไม้ไล่ตี แต่ไม่มีประโยชน์เลย บางทีมันแกล้งยืนเบิ่งเสีย พอเด็กชายจวนเข้ามาใกล้ๆ เงื้อไม้จะตี มันก็วิ่งไปอีก แต่ในที่สุด มันก็ต้องยอมแพ้เมื่อมันวิ่งไปจนเหนื่อยแล้ว ก็ยอมเข้าคอกโดยดี มันรู้ว่ามีรางข้าวเปลือกสามรางตั้งรอไว้ให้กินเสมอ และมันรู้ว่า ถ้าวิ่งมากๆ เช่นนั้น ทำให้กินข้าวเปลือกได้มาก

อยู่มาวันหนึ่ง ถึงเวลาต้อนวัวเข้าคอก แดงหายไป อันที่จริงแดงเป็นลูกวัวที่ดีมาก มันไม่ซุกซนเหมือนเผือกหรือแต้ม ถึงเวลาต้อนเข้าคอกมันหยุดวิ่งก่อนตัวอื่น ถ้าลำพังแต่มันตัวเดียวแล้ว มันจะเดินเข้าคอกโดยดี ที่มันหายไปนี้ทำให้จวนตกใจมาก

ที่ชายทุ่งมีหนองน้ำใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง เด็กชายจวนจึงไปหาดู เพราะคิดว่าแดงอาจอยู่ที่นั่นก็ได้ หรืออาจจะติดหล่มอยู่ในเลนข้างๆ ขอบหนองก็ได้ แต่ไม่มีร่องรอยเลย เขาเที่ยวค้นทั่วทุกแห่ง ที่ยุ้งข้าวและตามท้องนา แต่ไม่พบ เขาคิดว่าคงมีใครขโมยแดงไปเสียแล้ว ฉะนั้นตาเจียมจึงออกติดตามไปทางหนึ่ง ส่วนลูกชายของแกแยกไปอีกทางหนึ่ง สองคนพ่อลูกติดตามแดงจนเหนื่อยอ่อนก็ไม่ได้ร่องรอย

ทุกๆ คนในบ้านตาเจียมคิดว่าแดงคงถูกขโมยลักไป ต่างพากันเสียดายมาก เพราะแดงเป็นลูกวัวที่น่ารักจริงๆ เผือกและแต้มไม่คิดถึงเพื่อนของมันเลย มันคงวิ่งเล่นตามธรรมดา ครั้นกลับเข้าคอก มันกินข้าวเปลือกแล้วก็ไปนอน เด็กชายจวนอยากให้ลูกวัวทั้งสองพูดได้ เขาจะได้ถามมันว่า "แดงหายไปไหน"

ครั้นเวลาโพล้เพล้ เด็กชายจวนออกไปที่หลังโรงนา เพื่อตรวจดูเป็ดในเล้าว่าครบจำนวนหรือไม่ เมื่อเดินผ่านกองฟาง เขาเห็นกองฟางไหวไปมา เขาแปลกใจจึงหยุดยืนดูอยู่ สักครู่หนึ่งก็เห็นจมูกวัวยื่นออกมาจากกองฟางนั้น แล้วก็เห็นหัว เห็นขา เด็กชายจวนร้องตะโกนด้วยความดีใจ “นั่นแน่ ๆ แดงนั่นเอง” แดงลุกขึ้นยืนร้อง “มอ มอ” คล้ายจะบ่นว่า “มาไล่ฉันอีกละซิ” แล้วสะบัดฟางออกจากตัว ตาเจียมดีใจมากรีบตามมาดู เมื่อเห็นมันกลับมา เขาไม่ได้ทำโทษมันเลย เอาข้าวเปลือกให้มันกิน แล้วก็จูงไปเข้าคอกเผือกและแต้มเห็นเพื่อนกลับมา ต่างก็เอาข้างเข้าไปสี แสดงความดีใจ

นกพิราบ

ย่างเข้าฤดูหนาว ต้นไม้บางชนิดเริ่มผลิดอกออกช่อ ประดู่มีดอกสีเหลืองเป็นพวง ๆ ระย้าย้อย ลำดวนสีขาวกำลังออกอยู่เต็มกิ่งก้าน พิกุลกำลังออกดอกส่งกลิ่นหอมเย็น ๆ ดอกร่วงลงใต้ต้นบนกอหญ้าดูขาวงามตา สารภีมีดอกดกเต็มต้น แมลงภู่ แมลงผึ้งกำลังบินตอมเกสรอยู่ เสียงหวี่หวู่ หวู่หวี่ ธรรมชาติในยามนี้น่าชื่นใจจริง ๆ เมื่อนกพิราบเห็นเช่นนี้จึงนึกในใจว่าถึงคราวที่ควรทำรังแล้ว แต่มันรู้สึกเสียใจไม่รู้ว่าจะทำรังได้อย่างไร มันจึงบินไปหาต้นพิกุลแล้วร้องว่า “กรุณาบอกฉันสักหน่อยเถิดพิกุลเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

ต้นพิกุลส่ายกิ่งจนดอกร่วงลงดิน แล้วตอบว่า “ฉันบอกไม่ถูกหรอกจ้ะ เพราะฉันไม่เคยทำรัง”

นกพิราบจึงบินไปที่ต้นมะขาม แล้วร้องว่า “โปรดบอกฉันสักหน่อยเถิด มะขามเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

ต้นมะขามตอบว่า “มาถามฉันเร็วเกินไป ใบของฉันยังไม่ผลิเลย”

นกพิราบจึงบินไปเกาะที่ต้นสารภีแล้วร้องว่า “ช่วยบอกฉันสักหน่อยเถิด สารภีเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

“รอไปอีกสักหน่อยซิจ๊ะ” ต้นสารภีตอบ “ฉันจะบอกให้ เมื่อดอกสีเหลืองของฉันบานเต็มต้น”

นกพิราบจึงบินต่อไปยังต้นไทร แล้วพูดว่า “โปรดบอกฉันสักหน่อยเถิด ไทรเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

“ไม่จำเป็นเลย” ต้นไทรตอบ “ดูแต่ฉันซิ ฉันไม่ต้องทำรัง ฉันอยู่กลางแดด กลางฝนก็ได้”

นกพิราบอ่อนใจ มันบินไปเกาะที่ต้นไผ่ แล้วพูดกับต้นไผ่ว่า “สอนฉันสักหน่อยเถิดไผ่เอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

“เธอต้องทำเองซิจ๊ะ จึงจะเป็นรังขึ้นมา” ต้นไผ่ตอบ “เธอต้องไปเที่ยวหากิ่งไม้ ใบหญ้า สำลี หรืออะไรที่นุ่มๆ ก็ได้ แล้วคาบเอามาให้ฉัน ฉันจะช่วยเธอทำรังที่นี่ กิ่งล่างๆ ของฉัน จะช่วยยึดรังของเธอไว้ให้มั่นคง เมื่อพายุมีมาก็จะไม่มีอันตราย ฉันจะซ่อนไข่ของเธอไม่ให้สัตว์อื่นมาเอาไป ฉันจะช่วยไกวลูกเล็กๆ ของเธอให้หลับสบาย”

นกพิราบกล่าวขอบใจต้นไผ่แล้วตั้งต้นทำรังทันที ครั้งแรกมันบินไปที่ต้นพิกุล แล้วพูดว่า “ขอกิ่งเล็กๆ ของเธอสักหน่อยได้ไหมจ๊ะ ฉันจะเอาไปทำรัง”

"เอาไปเถิด" ต้นพิกุลตอบ

ครั้งที่สอง มันบินไปที่ต้นมะขาม "ขอกิ่งเหนียว ๆ ของเธอสักหน่อยนะจ๊ะ" มันขอ "ฉันจะเอาไปทำรังของฉันให้แข็งแรง"

"เชิญซิจ๊ะแม่นกพิราบ ฉันไม่รังเกียจดอกจ้ะ" ต้นมะขามตอบ

ครั้งที่สาม มันบินไปที่ต้นสารภีแล้วร้องว่า "ขอเกสรดอกสารภีบาน ๆ สักหน่อยนะพี่สารภี ฉันจะเอาไปรองรังให้อ่อนนุ่ม"

"เลือกเอาตามชอบใจเถิด" ต้นสารภีตอบ

ครั้งสุดท้าย มันบินไปที่ต้นไทรแล้วร้องว่า "ขอรากที่ห้อยอยู่นี้หน่อยนะจ๊ะ ฉันจะเอาไปกรุรังของฉัน"

"ได้ซิจ๊ะ เอาไปมากๆ ก็ได้" ต้นไทรตอบ

นกพิราบลงมือทำรังที่ต้นไผ่ เลือกกิ่งที่ห้อยอยู่ข้างล่างทำเป็นรังอย่างหยาบๆ แต่มันลืมเอารากไทรและเกสรดอกสารภีมากรุไว้ข้างในรังนั้นจึงมีพื้นเป็นกิ่งไม้ขัดๆ กัน ต้นไผ่จึงช่วยแผ่กิ่งใหญ่รองรับไว้ข้างใต้เพื่อไม่ให้รังตกดิน แล้วก็แตกใบขึ้นมาบังรอบๆ รัง เพื่อกันลมให้ด้วย

นกพิราบออกไข่สองฟอง เมื่อฟักออกเป็นตัวแล้ว แม่นกก็มีงานมากขึ้นวันยังค่ำ มันไปหาอาหารมาป้อนลูก ครั้นค่ำลง มันก็กกลูกของมัน กิ่งไผ่ถูกลมพัดก็แกว่งไกว ส่วนนกพิราบก็กกลูกและกล่อมให้ลูกหลับ

เมื่อลูกนกทั้งสองโตขึ้น แม่นกก็สอนให้บิน ทีแรกให้บินใกล้ ๆ ก่อน ต่อไปจึงให้บินไกลออกไป ในไม่ช้ามันก็บินได้ดีเหมือนแม่ของมัน

วันหนึ่ง แม่นกบอกลูกทั้งสองว่า “เวลานี้เจ้าโตแล้ว เจ้าจะต้องไปหากินเอง แม่จะไม่เลี้ยงเจ้าอีกต่อไปละ”

“จงไปเล่นที่ต้นพิกุลเถิดลูกรักของแม่” มันสอนลูกนกตัวเมีย “เพราะต้นพิกุลมีความกรุณามาก แต่จงไปทำรังที่ต้นมะขามนะจ๊ะ เพราะมันจะทำให้ลูกมีความกล้าหาญ”

“ทูนหัวของแม่ จงไปเล่นที่ต้นสารภีเถิด” มันสอนลูกนกตัวผู้ “เพราะต้นสารภีจะให้ความชื่นบานแก่เจ้า แต่จงหาเพื่อนที่ต้นไทรนะจ๊ะ เพราะต้นไทรเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา”

ครั้นแล้วแม่นกก็บินกลับไปรังที่ต้นไผ่ดังเดิม

“ต้นไผ่ที่รักยิ่งของฉัน” มันร้องบอก “เธอสอนให้ฉันรู้จักทำรัง เธอช่วยคุ้มครองไข่ของฉันให้พ้นภัย เธอให้ความสุขแก่ลูกเล็ก ๆ ของฉัน เธอใจดีแท้ ๆ ขอบใจเธอมาก ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของเธอเลย”

แม่ไก่ดื้อ

แม่ไก่ลายตัวหนึ่งชื่อนันทา มีขนสีขาวกับสีดำสลับกัน มันชอบอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน บ้านนั้นมีรั้วสังกะสีล้อมรอบ และประตูรั้วปิดอยู่เสมอ นันทาจะออกไปที่ถนนก็ไม่ได้ มีต้นมะม่วงและต้นมะลิอยู่ริมสนาม กรงของนันทาอยู่ใต้ต้นมะม่วงนั้น กรงนั้นทำด้วยไม้ทาสีแดง ข้างประตูกรงมีอ่างใส่น้ำตั้งไว้ให้มันกิน เจ้าของไก่ตัวนี้คือเด็กหญิงสองคนพี่น้อง คนพี่ชื่อดารา คนน้องชื่อรุจี

"ไก่ของเราอยู่ไหนเล่าคะ" รุจีถามพี่สาว

"พี่เห็นมันไปมองๆ ที่ประตู" ดาราตอบ "ดูท่าทางมันพยายามจะมุดใต้ประตูออกไปข้างนอกเป็นแน่ทีเดียว"

"ถ้านันทาออกไปที่ถนน" รุจีร้องขึ้น "มันคงถูกรถทับตายเท่านั้นเอง"

เด็กหญิงทั้งสองรีบวิ่งไปที่ประตู แล้วจับนันทามาที่สนาม

"อ๊อก อ๊อก อ๊อก" นันทาร้อง พลางจ้องไปทางประตู

"ฉันอยากออกไปที่ถนน"

"โธ่ นันทาทำไมดื้ออย่างนี้ เจ้าอยากจะออกไปตายหรือ" ดาราว่าแล้วก็จับตัวไว้

"อ๊อก อ๊อก อ๊อก" นันทาร้องอีก "ปล่อยให้ฉันออกไปเถิด" แล้วก็พยายามดิ้นจะให้หลุดจากมือดารา

"ต้องเอาไปขังกรงไว้สักครู่ก่อน" รุจีพูด "เมื่อหายดื้อแล้วจึงจะปล่อยออกมา"

สองคนพี่น้องจับนันทาไปใส่กรง แล้วปิดประตูกรงเสีย นันทาโผล่หัวออกมานอกซี่กรง ร้องเสียงดังว่า "อ๊อก อ๊อก อ๊อก เธอออกไปที่ถนนได้ ฉันก็อยากออกไปเหมือนกัน อ๊อก อ๊อก"

นันทาเชื่องมาก เพราะมันเล่นกับเด็กทั้งสองทุกวัน รุจีและดาราก็รักมันมาก นันทาจึงเหมือนเด็กที่ผู้ใหญ่รักและตามใจ มันอยากทำอะไร ๆ ตามชอบใจเสมอ เมื่อเด็กทั้งสองเอาข้าวเปลือกหรือผักมาให้กิน มันแสดงความดีอกดีใจ และคิดว่าเด็กทั้งสองนี้เอาอาหารอร่อยมาให้กิน บางคราวนันทาเอาตีนคุ้ยจนข้าวเปลือกหกออกจากรางหมด แล้วไม่ได้กินเลย จนเมล็ดเดียว

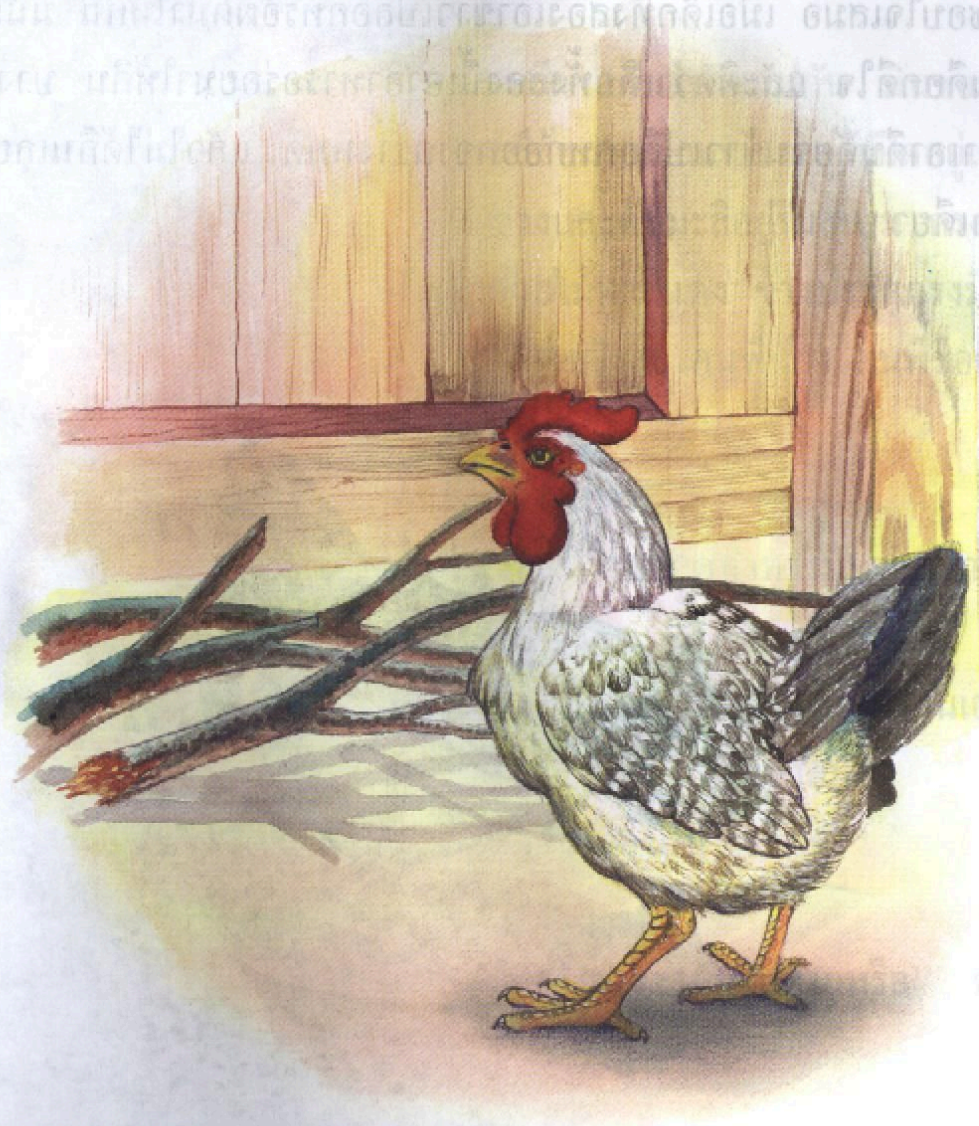

"มานี่เถิดน้อง" ดาราพูดกับรุจี "เราไปดูทีหรือว่า นันทาจะมุดใต้ประตูออกไปข้างนอกได้ไหม"

สองพี่น้องเดินไปที่ประตู เห็นช่องกว้างอยู่ข้างใต้พอที่ไก่จะลอดออกไปได้

"ฉันคิดว่าเราควรเอากิ่งไม้มากันไว้ที่ใต้ประตู" รุจีพูดกับพี่ "นันทาจะได้ออกไปไม่ได้" ดาราและรุจีจึงไปหากิ่งไม้มาสะไว้ที่ช่องใต้ประตู จนเห็นว่าไก่จะมุดออกไปไม่ได้ แล้วจึงปล่อยนันทาออกจากกรง มันรีบวิ่งไปที่นั่นโดยเร็ว คราวนี้มันไม่กล้ามุดออกไปเพราะมีกิ่งไม้ขวางอยู่

"อ๊อก อ๊อก" นันทาร้อง "เอากิ่งไม้ออกเสียทีเถิด"

รุจีและดาราชอบใจ เมื่อเห็นไก่ของเขาออกไปข้างนอกไม่ได้

"นันทาเอ๋ย อย่าดื้อนักเลย ฉันจะเอาข้าวเปลือกมาให้กิน" รุจีพูด "อย่ามุดออกไปนะ"

ดาราไล่ไก่ไม่ให้ไปที่ประตู แล้วพูดว่า "ถ้าเจ้าออกไปที่ถนน ไม่ช้าเจ้าจะต้องตาย"

นันทาเอียงคอไปข้างหนึ่ง แล้วมองดูเด็กทั้งสอง

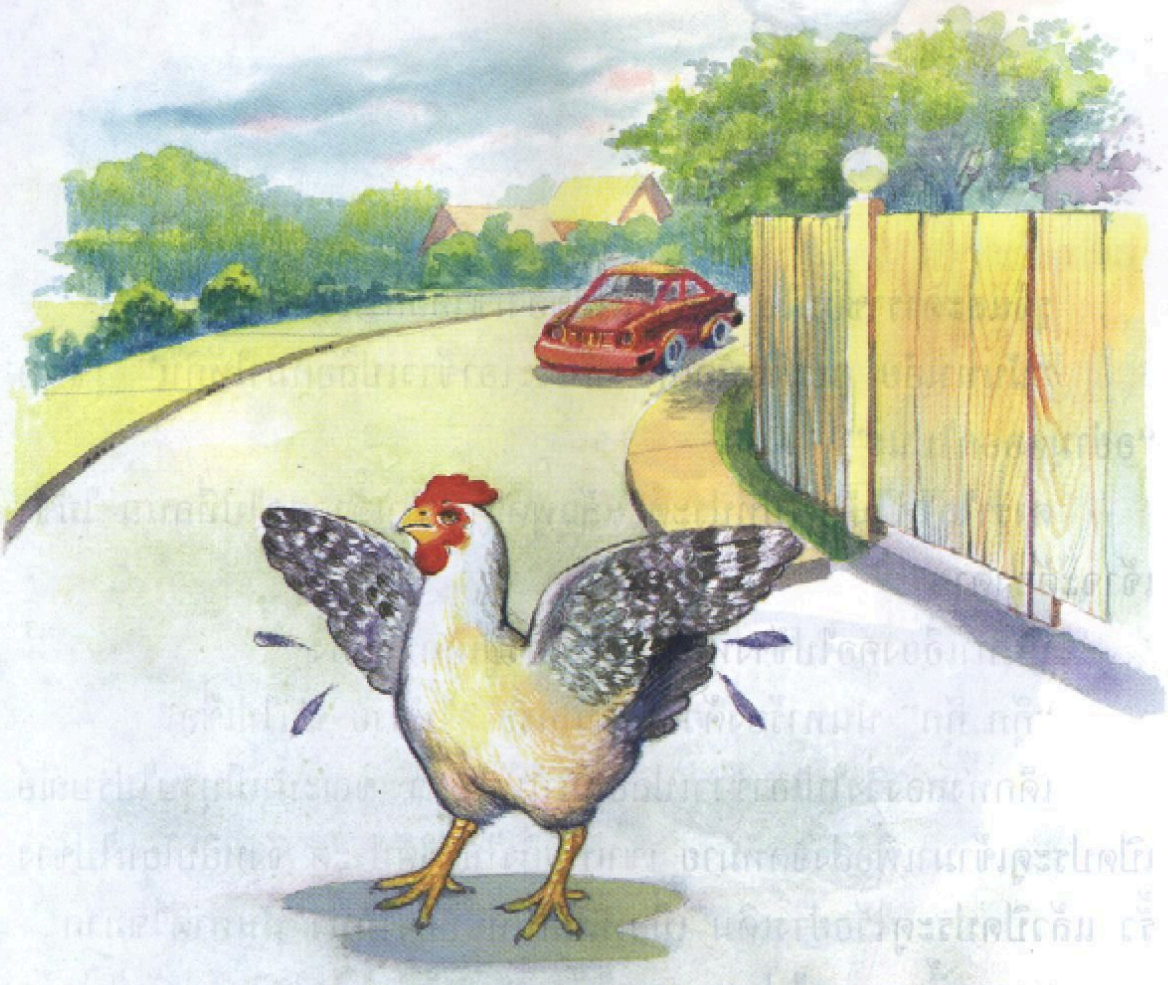
"กุ๊ก กุ๊ก" นันทาร้องด้วยความโกรธ "ไม่ตาย ฉันไม่เชื่อ"

เด็กทั้งสองวิ่งไปเอาข้าวเปลือกมาให้นันทา ขณะนั้นมีบุรุษไปรษณีย์เปิดประตูเข้ามาเพื่อส่งจดหมาย เขาเห็นกิ่งไม้ที่ใต้ประตู จึงหยิบโยนไปข้างรั้ว แล้วปิดประตูไว้อย่างเดิม เมื่อเห็นคนหยิบกิ่งไม้ทิ้ง นันทาดีใจมาก

"คราวนี้เราออกไปนอกถนนได้ละ" นันทานึกในใจ มันไม่กล้าส่งเสียงดัง เพราะกลัวว่าเด็กทั้งสองจะมาจับมันไว้อีก

มันวิ่งไปที่ประตูโดยเร็ว ค่อย ๆ มุดออกไปทางใต้ประตู ไม่ช้าก็ออกมาถึงถนนได้ มันสะบัดขนและกระพือปีกด้วยความเบิกบาน แล้วเดินไปมาบนถนนนั้น

"ในที่สุด ฉันก็ออกมาที่ถนนได้" นันทาร้อง "เด็กทั้งสองคนนั้นดูถูกฉันนัก ว่าถ้าฉันออกมาที่ถนนไม่ช้าฉันจะต้องตาย ดูซิ ฉันวิ่งได้และยังไม่ตาย" มันร้องและกระพือปีก แล้ววิ่งไปยืนที่กลางถนน

รุจีและดารากลับมา ถือจานข้าวโพด ถั่วเขียว และผักกาดมาให้นันทากิน ทั้งสองคนไม่เห็นนันทา ที่สนามก็ไม่มี ในกรงก็ไม่มี มองไปทางไหน ๆ ก็ไม่พบนันทา เขาเห็นกิ่งไม้ กระเด็นไปอยู่ริมรั้ว เด็กทั้งสองมองไปที่ถนน ก็พอดีเห็นรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาโดยเร็ว และทับนันทาจนตัวแบน จึงรีบวิ่งไปที่ประตู มองดูด้วยความสงสาร จนถึงน้ำตาตก เขาเสียดายมันมาก และพากันไปหาพ่อบอกว่า "ไก่ถูกรถทับตายเสียแล้ว" พ่อของเขาปลอบเด็กทั้งสอง และเขียนคำไว้อาลัยบนกระดาษขอบดำว่าดังนี้

เพื่อเป็นที่ระลึกถึงนันทา
แม่ไก่ที่รักยิ่งของเรา

แสนเสียดาย นันทา ที่น่ารัก
ชะล่านัก เลี่ยงออก นอกถนน
มัวแต่เพลิน ปลาบปลื้ม จนลืมตน
ถูกรถยนต์ แล่นทับ ดับชีวา
นิจจาเอ๋ย เคยเห็น ทุกเย็นเช้า
กลับเหลือแต่ กรงเปล่า ไม่เห็นหน้า
เคยวิ่งเล่น ด้วยกัน ทุกวันมา
ช่างทิ้งข้า เปลี่ยวเปล่า เศร้าใจเอย

ดาราและรุจีเอากระดาษขอบดำนี้ไปติดป้าย ปักไว้หน้าประตูกรงของนันทาด้วยความสลดใจ

แมวและลูกกระรอก

แม่แมวตัวหนึ่งออกลูกเพียงตัวเดียว อยู่ได้สองวันลูกของมันก็ตาย มันจึงเสียใจและเศร้าโศกมากเพราะคิดถึงลูก มันเรียกหาอยู่วันยังค่ำ เจ้าของมีความสงสารยิ่งนัก เผอิญเขาได้ลูกกระรอกมาตัวหนึ่ง ลูกกระรอกตัวนี้ยังไม่ทันลืมตา มันกินอะไรเองไม่ได้ เขาจึงเอาไปให้มันเลี้ยงต่างลูก

แม่แมวนึกว่าลูกกระรอกตัวนั้นเป็นลูกของมันจริง ๆ มันนอนให้กินนมและเลียหัวเลียตัวด้วยความรัก เวลากลางคืน มันนอนตลอดคืน เวลากลางวันเมื่อมันเห็นหมาเข้ามาใกล้ลูกเลี้ยงของมัน มันก็ทำหลังงอ ร้องขู่ด้วยเสียงอันดัง คล้ายกับจะพูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้ลูกฉันนะ ลูกฉันยังเล็กอยู่ ไม่รู้จักหลีกหนีเธอ เดี๋ยวเธอจะกัดลูกฉันตาย” แล้วมันไล่ตบจนหมาหนีไป

เมื่อลูกกระรอกโตขึ้น และคลานได้บ้างแล้ว แม่แมวพาไปตามที่ต่าง ๆ บนเรือน สอนให้มันจับหนู ทีแรกแม่แมวจับหนูได้ตัวหนึ่ง กัดเสียจนตาย แล้วเอามาวางไว้ตรงหน้าลูกกระรอก

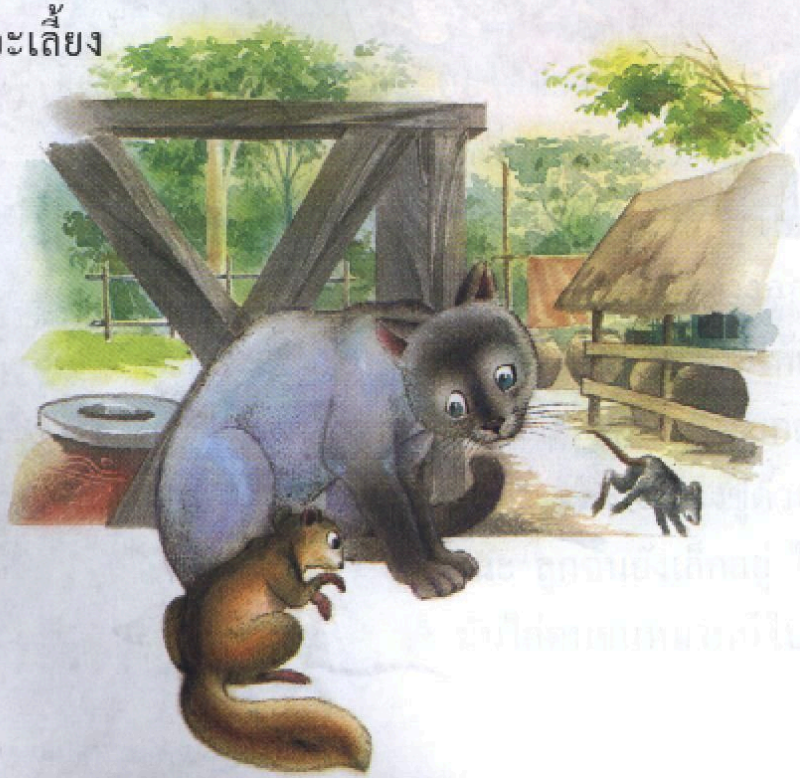
"เจ้าต้องหัดจับหนูนะ ลูกรักของแม่" แม่แมวสอน "เพราะหนูเป็นอาหารของเรา เจ้าต้องหัดจับหนูตายตัวนี้ก่อน กระโดดตะครุบอย่างนี้ เอาปากคาบให้มั่นอย่างนี้" แล้วแม่แมวก็ทำตัวอย่างให้ดู แต่ลูกกระรอกมองเฉย เพราะมันไม่นึกอยากจับหนูและไม่อยากกินหนูด้วย แม่แมวคิดว่าลูกของมันยังเล็กนัก ต้องค่อยหัดค่อยไป

อยู่มาวันหนึ่ง แม่แมวจับหนูได้อีก มันกัดไม่ให้ตายทีเดียว หนูยังพอคลานไปได้บ้าง มันเอามาวางไว้ให้ลูกกระรอกหัดจับ แล้วพูดว่า “ไหนลองจับหนูตัวนี้ให้แม่ดูทีซิ ทำตามที่แม่สอนนะลูก” ลูกกระรอกมองเฉย ๆ เหมือนคราวก่อน มันไม่เข้าไปใกล้หนูด้วยซ้ำ แม่แมวนึกแปลกใจมาก แต่มันคิดว่าจะสอนลูกกระรอกอีกในคราวหน้า

ต่อมาอีกสองวัน แม่แมวจับหนูเป็น ๆ มาตัวหนึ่ง มันคาบมาปล่อยไว้ที่หน้าลูกกระรอกอีก พอหนูวิ่งหนี แม่แมวก็กระโดดตะครุบแล้วคาบมาวางพลางบอกลูกของมันว่า “ไหนลองหัดจับหนูตัวนี้อย่างแม่บ้างซิ แม่ทำให้ดูหลายหนแล้ว เจ้าทำตามได้ไหม” ลูกกระรอกคงมองดูเฉย จนหนูวิ่งหนีไป มันก็ไม่วิ่งไล่จับหนูเลย

แม่แมวโกรธมากจึงร้องว่า “ลูกอะไรอย่างนี้ หัวดื้อ ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนเสียเลย” ลูกกระรอกทำเฉย เพราะมันไม่รู้ภาษาแมว ถ้าแม่แมวร้อง “เหมียว เหมียว” มันก็ร้อง “เปี๊ยบ เปี๊ยบ” อย่างลูกกระรอก แม่แมวพยายามสอนหลายครั้ง มันก็ไม่นำพาเลย แม่แมวเสียใจมาก มันคิดว่า ลูกเกียจคร้านและดื้อดึงเช่นนี้ โตขึ้นจะทำอะไรกิน จะหาเลี้ยงตัวได้อย่างไร แล้วจะอยู่กับใคร ใครเขาจะเลี้ยง

วันหนึ่ง มันพาลูกไปเที่ยวในสวน ลูกกระรอกกระโดดตามไปใกล้ ๆ ถึงต้นมะพร้าวเตี้ยต้นหนึ่ง ที่โคนต้นเป็นโพรง มีหนูอยู่ข้างในโพรงนั้น แม่แมวจึงพูดว่า “มาใกล้ ๆ แม่ซิจ๊ะ ลองหัดจับหนูอีกทีเถิด” ลูกกระรอกมิได้ใส่ใจในคำพูดนั้น มันไต่ขึ้นไปบนต้นมะพร้าวทันที พอไปถึงคอมะพร้าวก็หมอบอยู่ที่ทางมะพร้าวอันหนึ่ง แล้วชะโงกหน้าลงมาดูแม่เลี้ยงของมัน

แม่แมวเห็นเช่นนั้น มันตกใจมาก กลัวลูกของมันจะตกลงมา จึงร้องว่า “ลงมาเถิดลูก ขึ้นไปทำไมบนต้นมะพร้าว ไม่มีอะไรกินหรอก ประเดี๋ยวพลั้งพลาด ก็จะพลัดตกลงมา” เมื่อเห็นลูกกระรอกเฉยอยู่มันจึงปีนตามขึ้นไปบ้าง เพราะมันขึ้นต้นมะพร้าวได้เหมือนกัน มันเคยปีนขึ้นไปไล่จับนกกินปลีและนกกระจิบ

มันขึ้นไปถึงคอมะพร้าว ลูกกระรอกก็กระโดดจากทางมะพร้าวที่เกาะอยู่ ไปยังทางที่สูงกว่าอีกทางหนึ่ง แล้วเกาะนิ่งอยู่ เมื่อมันเห็นลูกมะพร้าวห้อยอยู่ใกล้ ๆ มันก็แทะเปลือก แล้วกัดทิ้งลงมาทีละชิ้น ๆ ไม่ช้าก็ถึงกะลา แล้วมันกัดกะลาจนทะลุ น้ำมะพร้าวไหลออกมามันดื่มน้ำมะพร้าวหน่อยหนึ่ง แล้วเอาหัวมุดเข้าไปแทะเนื้อมะพร้าวกิน

แม่แมวไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมลูกของมันจึงเป็นอย่างนี้ มันค่อย ๆ ปีนลงจากต้นมะพร้าว แล้วร้อง “เหมียว เหมียว” เรียกให้ลูกของมันลงมา แต่ไม่สำเร็จ มันคิดว่า “นี่เห็นจะไม่ใช่ลูกของเราเสียแล้ว ต้องปล่อยมันไปตามเรื่อง” ครั้นแล้วมันกลับมาบ้าน ส่วนลูกกระรอกคงอยู่ที่ยอดมะพร้าวนั่นเอง

แม่แมวอยู่บ้านและจับหนูกินตามเคย ส่วนลูกกระรอกยังอยู่ที่ยอดมะพร้าว และกินมะพร้าวเป็นอาหารตามนิสัยของมัน ต่างตัวต่างอยู่ด้วยความสุขตามประสาสัตว์

มนุษย์เราก็เช่นเดียวกัน ต่างคนต่างหากินไปคนละอย่าง แต่ทุก ๆ คน ควรพยายามทำการงานที่ตนพอใจนั้น ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ลูกหมา

ลูกหมาตัวหนึ่งชื่อโต มันมีอายุได้หกเดือน ตัวเตี้ยนิดเดียว มันมีขนยาวปุกปุยสีด่างดำขาว หางเป็นพวงคล้ายหางกระรอก มันเล่นอะไรแปลก ๆ ได้หลายอย่าง เพราะมันค่อนข้างฉลาด มันอาจยืนสองขาเอาหลังพิงฝาแล้วคาบไม้ ทำทีเหมือนคาบกล้องยาก็ได้ มันชอบกินอ้อย เมื่อเห็นใครกินอ้อยมันจะเดินเข้าไปหา แล้วหมอบลงทำท่าขอกินบ้าง เมื่อมันได้อ้อยสักชิ้นหนึ่ง มันจะอมไว้ในปากก่อนแต่ยังไม่เคี้ยว จนกว่าเจ้าของอ้อยจะพูดว่า “กินได้ละเจ้าโต” มันจึงจะเคี้ยวและกลืนหมดทั้งน้ำทั้งชาน

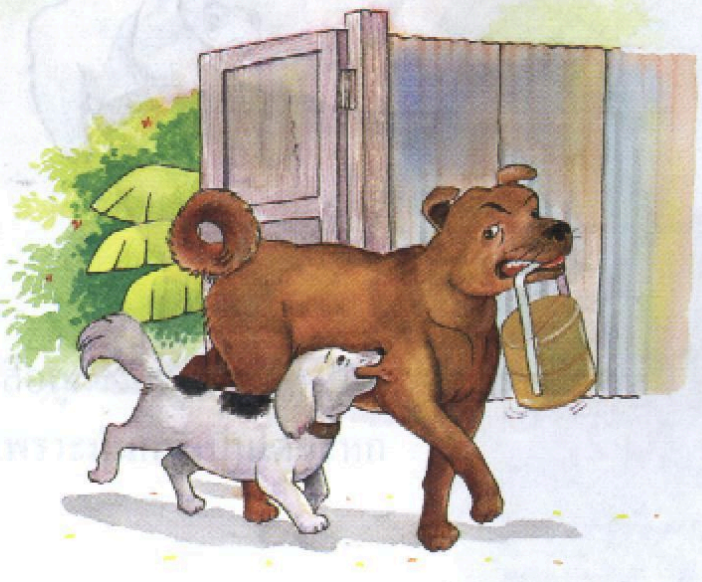

โตชอบกินมะพร้าวเหมือนกัน แต่เจ้าของไม่ค่อยให้มันกิน เพราะไม่ใช่อาหารที่ควรจะกิน เจ้าของให้มันกินเพียงเล็กน้อย เมื่อจะให้มันกิน เจ้าของเอาวางไว้ที่พื้นใกล้ ๆ ตัวมัน แล้วพูดว่า “อย่านะ” โตจะหมอบดูอยู่นิ่ง ๆ จนน้ำลายไหล แต่ไม่กล้าแตะต้องเลย เมื่อได้ยินคำพูดว่า “เอ้ากินได้ละ” มันจึงคาบขึ้นมากิน แล้วกระดิกหางแสดงความดีใจ

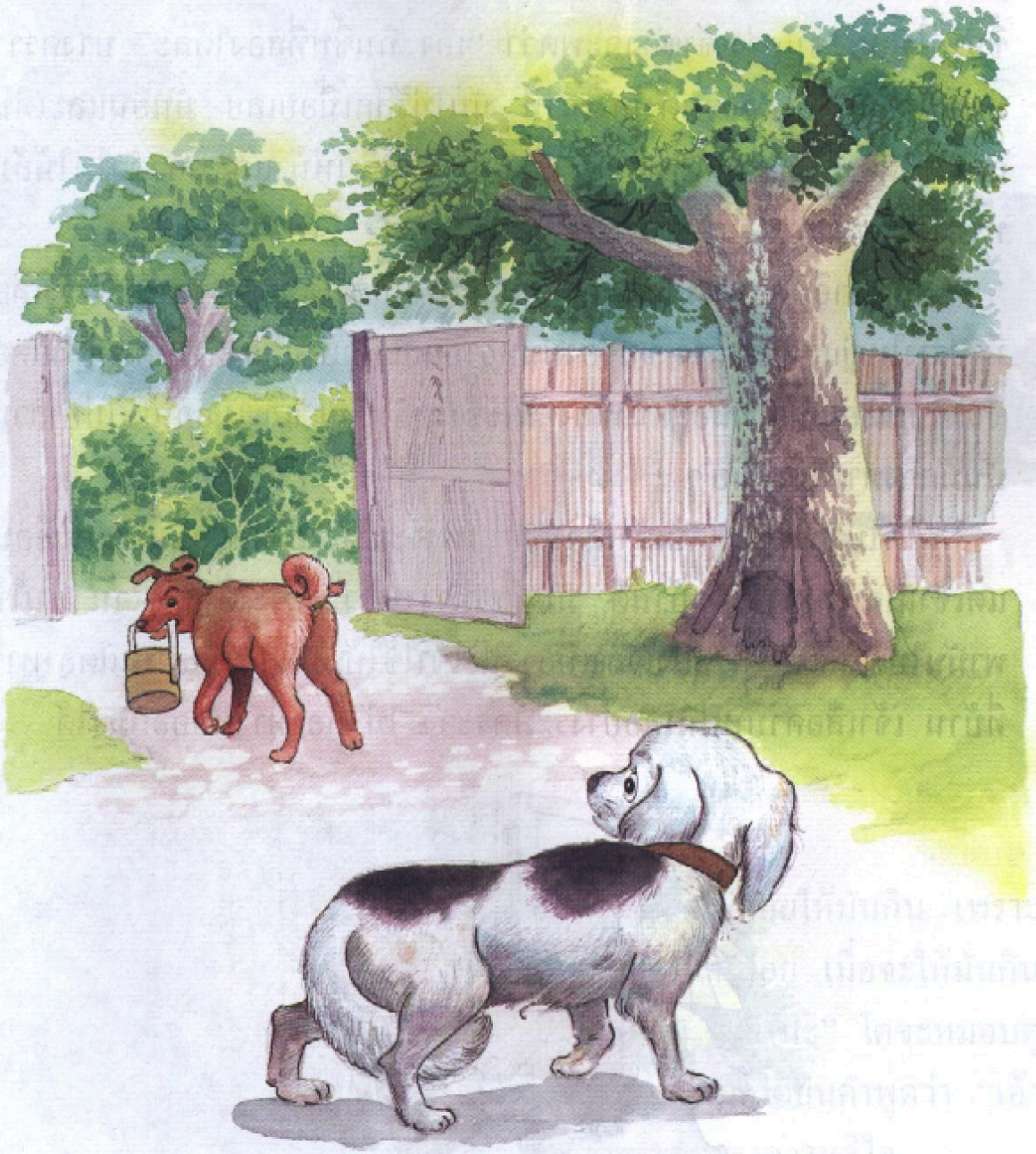
วันหนึ่ง เพื่อนบ้านคนหนึ่งเอามะพร้าววางไว้ที่ตรงหน้าของมัน พูดเป็นเชิงดุว่า “อย่านะ” แล้วไปคุยเสียกับญาติของเขา ราวครึ่งชั่วโมง โตหมอบดูชิ้นมะพร้าวเฉย จนคนนั้นนึกขึ้นได้ กลับมาพูดว่า “เอ้า กินได้ละ” โตจึงได้กิน บางคราวโตยืนสองขา ทำท่าขออ้อยกิน เจ้าของเอาอ้อยวางไว้บนตีนหน้าของมันข้างละชิ้น แล้วพูดว่า “อย่านะ” ต่อมาสักครู่หนึ่งว่า “เอ้า กินชิ้นหนึ่งได้” โตก็กินอ้อยเสียชิ้นหนึ่ง แต่มันจะไม่แตะต้องอีกชิ้นหนึ่งเลย จนกว่าเจ้าของจะพูดว่า “เอ้า กินชิ้นที่สองได้ละ” บางคราวมันยืนคอยฟังคำสั่งนานตั้งสองนาที มันไม่รู้สึกเมื่อยเลย มันยืนและเดินสองขาได้ดีมาก เวลาเดินสองขา มันกระดิกตีนหน้าและพยุงตัวไม่ให้ล้ม ท่าทางสวยมาก

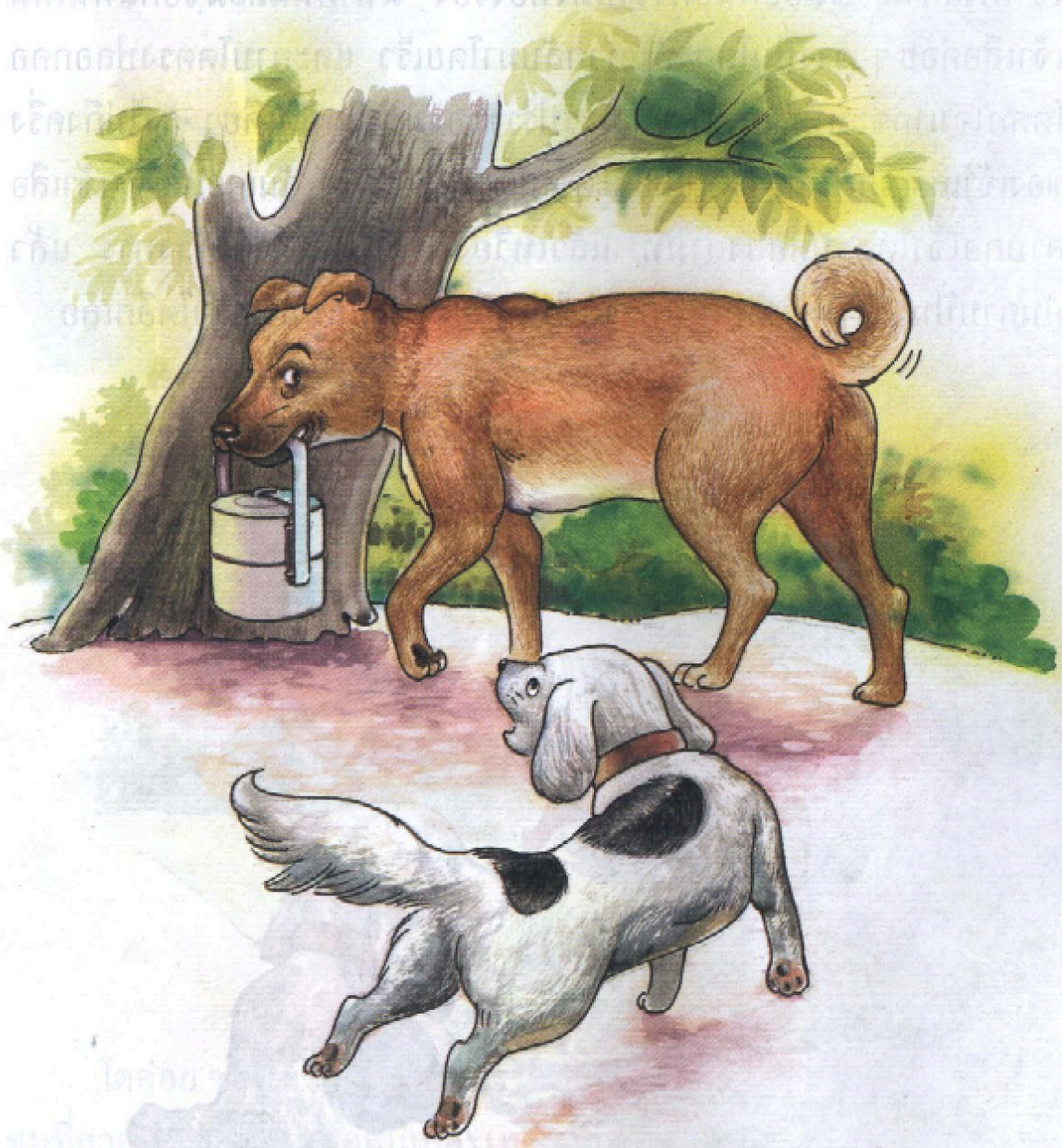
มีหมาอีกตัวหนึ่งอยู่ในบ้านเดียวกันกับเจ้าโตชื่อ “เสือ” เจ้าเสือมีรูปร่างใหญ่และแข็งแรง ขนของมันหยาบและมันเห่าเสียงดังมาก มันไม่เคยขึ้นมาบนเรือนเลย มันอยู่หน้าห้องคนใช้ข้างหลังบ้าน และเมื่อคนใช้ไปทำสวน มันมักวิ่งตามไปเสมอ ๆ

โตไม่ใคร่จะคุ้นกับเจ้าเสือนัก เพราะเจ้าเสือไม่ค่อยขึ้นมาบนเรือน แต่เจ้าเสือทำหน้าที่เฝ้าบ้านดี มันช่วยทำงานบางอย่างได้ทุก ๆ วัน คนใช้พามันไปสวนด้วย ครั้นถึงเวลาเที่ยงวัน เขาใช้ให้มันกลับไปเอาปิ่นโตอาหารที่บ้าน เจ้าเสือคาบหูปิ่นโตอย่างระมัดระวัง ไม่ให้อาหารหกออกมาได้

เวลาเที่ยง ๆ เจ้าโตมักจะลงไปวิ่งเล่นที่ลานบ้าน และดูเจ้าเสือกลับมาเอาปิ่นโตอาหารไปส่งคนใช้ ชั้นแรกมันจะยืนดูเฉย ๆ เมื่อเจ้าเสือมาตัวเปล่าครั้นเจ้าเสือคาบปิ่นโตไป มันก็วิ่งไล่ตามจนออกประตูรั้วบ้าน เห่าบ้างแกล้งไปกัดขาเจ้าเสือบ้าง เจ้าเสือรู้ว่าโตหยอกเล่นก็แกล้งเฉยเสีย

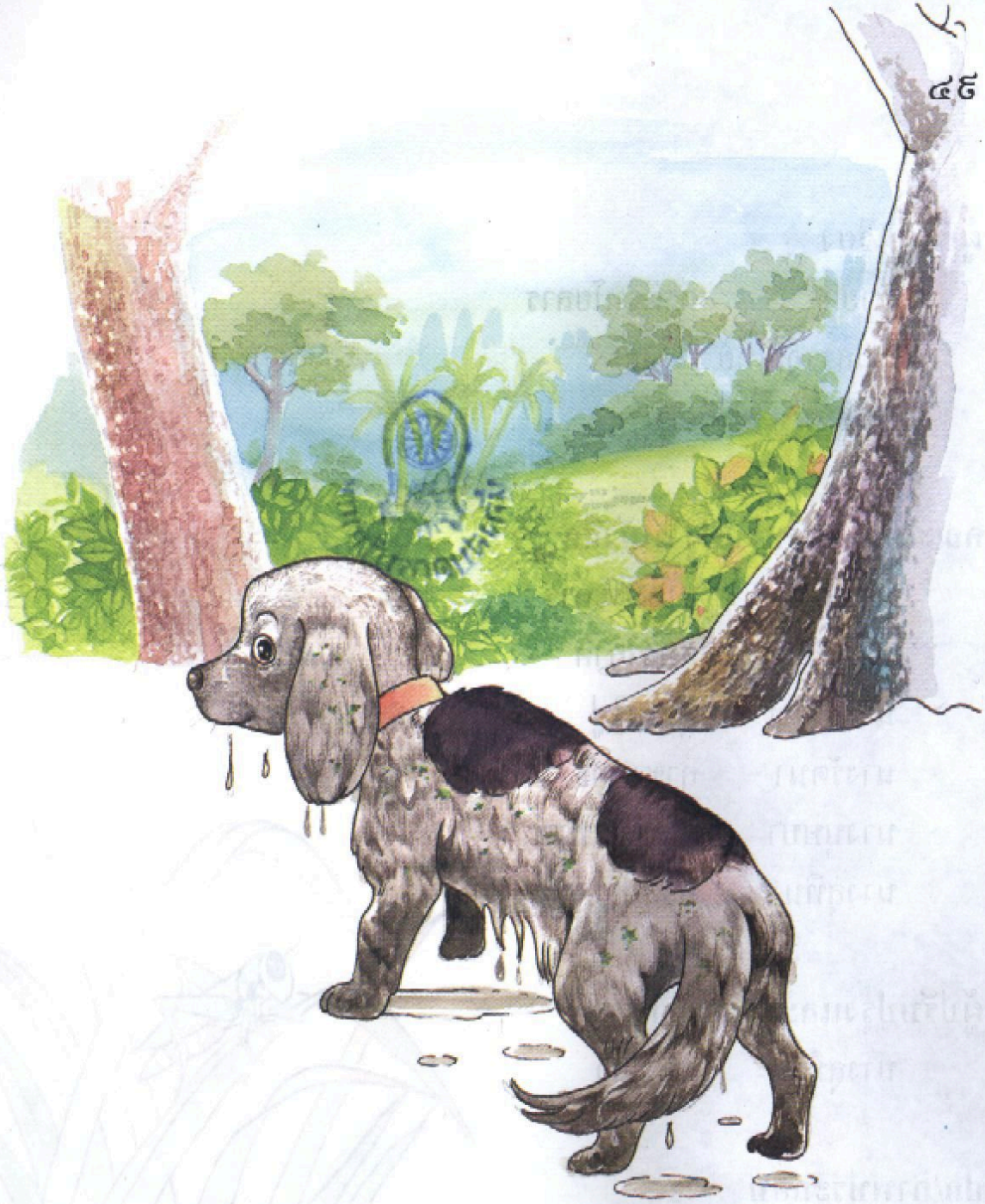

ครั้นเจ้าเสือถูกรังแกหนักเข้า มันโกรธขึ้นมาบ้าง แต่ยังไม่มีโอกาส
จะกัดตอบได้ เพราะมันกลัวปี่นโตจะหก

วันหนึ่งเมื่อเจ้าโตกำลังวิ่งไล่เห่า และกัดขามันนั้น เจ้าเสือตั้งใจจะสอนเจ้าโตให้สำนึกตัวเสียสักคราวหนึ่ง ฉะนั้นมันจึงทำเดินช้าๆ ล่อให้เจ้าโตไล่ตาม จนออกนอกรั้วไปถึงท้องร่อง มีน้ำตื้นและมีจอกแหนเต็ม เจ้าเสือค่อยๆ วางปิ่นโตลงหันตัวกลับมาโดยเร็ว และคาบโตตรงปลอกคอ โตตกใจมากจะหนีก็ไม่ทัน เพราะรูปร่างของมันเล็กนิดเดียว สูงไม่ถึงครึ่งของเจ้าเสือ มันไม่นึกว่าเจ้าเสือจะดุขึ้นมา เพราะทุกๆ วันเคยเฉยๆ เจ้าเสือคาบคอเจ้าโตสะบัดสองสามที แล้วเหวี่ยงลงไปในท้องร่องข้างทาง แล้วมันคาบปิ่นโตอาหารเดินต่อไป มันไม่เหลียวหลังกลับมาดูเจ้าโตอีกเลย

โตค่อย ๆ ปีนขึ้นมาจากท้องร่อง น้ำไม่สู้จะลึกนัก ทั้งตลิ่งก็ไม่ชัน ขนที่สวยเป็นมันเปื้อนโคลนเลอะเทอะ มีจอกแหนติดมาเต็มตัว หางก็ลู่มารวมกันหมด ไม่เป็นพวงเหมือนเช่นเคย น้ำไหลหยดตามขาและหู

ตั้งแต่นั้นมา มันไม่กล้าไปยั่วเจ้าเสืออีกเลย มันมักจะไปยืนเฉย ๆ ดูเจ้าเสือคาบปี่นโตไป แต่ไม่เห่าและไม่ตามไปกัดเหมือนแต่ก่อนแม้ประตูรั้วจะเปิด มันก็ไม่กล้าออกไปข้างนอก

ผู้เรียบเรียง

นายกี่ กีรติวิทโยสาร

ขุนสรรคเวทย์

ขุนศึกษากิจพิสัณฑ์

คณะกรรมการปรับปรุงหนังสือ

นางจารุดี ผโลประการ

นางวันเพ็ญ สุทธากาศ

นางปราณี ปราบริปู

นางรัตนา ฤาชาฤทธิ์

นางบุษบา ประภาสพงศ์

นางสุทิน ทองไสว

ผู้ปรับปรุงและบรรณาธิการ

นางสุทิน ทองไสว

ปก/ภาพประกอบ

กลุ่มเบญจรงค์

รูปเล่ม

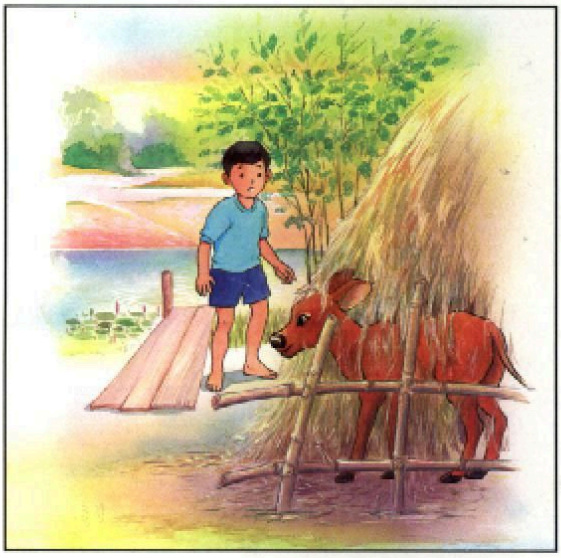
นางสาวสละ กำทรัพย์

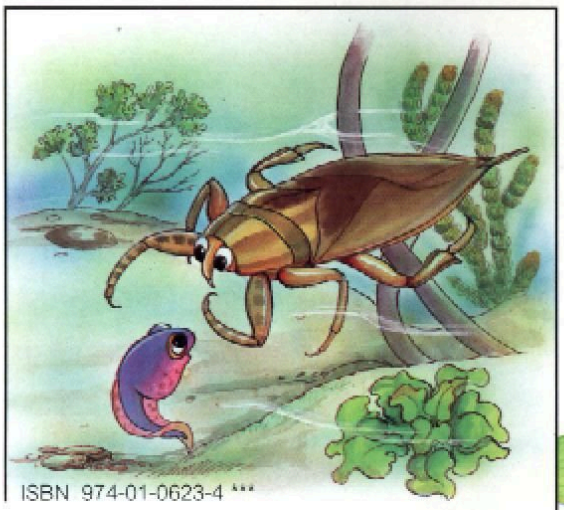
ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายสมมาตร์ มิศิลป์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๑

ISBN 974-01-0623-4 ***

9 789740 106234

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์
พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
นายวิชัย พยัคฆโส ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
4100592